VISIT…

பாடலில் 'உற்றார்யாருளரோ, உயிர் கொண்டுபோம் போது குற்றாலத்துறை கூத்தலையால் நமக் குற்றார் யார் உளரோ' என்ற இடத்தை அப்பா போனபின் பாடமுடி யாமல் போயிற்று. மற்றபடி எல்லாம் என் பூசை அலமாரி தான். இரண்டுவேளை கும்பிடுவதோடு வெளியூர் எங்கேனும் போனால் – நான் போனாலும் சரி, வீட்டில் மற்றவர்கள் போனாலும் சரி – திருநீறு பூசி விடுவேன். அன்றைக்குக்கூட அப்படித்தான் நீங்கள் அழைத்த போது பூசிவிட்டேன்.. பாப்பாவேறு ஆசைப்பட்டாளே என்றுதான். வேறு எதையும் அவ்வளவாக பார்ப்பது கிடையாது. நல்லதைச் செய்கிறநாள் எல்லாமே எனக்கு நல்ல நாள்தான்."

அன்றையத் தினம் மருமகன் அவசரப் பட்ட போதும் மகளின் வேண்டுகோளின்படி, நின்று பதிகம் சொல்லி நீறு பூசியதன் விவரத்தை மாப்பிள்ளையிடம் விளக்கிவிடவேண்டும் என்று அவருக்கு ஒரு வேகம். தன்னிலை விளக்கமாக முடிந்த வரையில் சொல்லிவிட் டார். ஆனால் இதன் பின் நேரடியாக ஓர் அனர்த்தம் நிகழ்வதற்கு வழிவகுத்து விட்டதை அவர் அறிய வில்லை. ஏன், பாதிக்கப் பட இருந்த அபிராமியும் கூட அதை அறிந்து கொள்ளவில்லை.

இந்தப் பிறந்தவீட்டுச் சீ ராடலில் ஒரு விஷயம் அபி ராமிக்குக் கொஞ்சம் சங்கடமாக இருந்தது. போதுவாக, தந்தையோ, தம்பியோ வீட்டில் இல்லாத போது மகள் கள் இலகுவாக நைட்டியில் உலவுவதை காந்திமதி தடை செய்தது இல்லை. மற்றவர்கள் – அது உறவினர் என்றா லும் அவர்கள் முன்னிலையில் கூடாது என்பாள் அவ்வ ளவுதான்.

காலையில் அவசரமாகக் கிளம்பும் தந்தை, தம்பி, தங்கையை வழியனுப்பிய பிறகு ஆரஅமர நிதானமாக குளித்து விட்டு நைட்டியில் சுற்றுவாள் அபிராமி.

அவள் இங்கே வந்தபின், முதல் தடவையாகத் தனஞ்சயன் அவனைப் பார்க்க வந்த போதும்

அதேபோல நைட்டியில்தான் இருந்தாள். அதிலும் ஈரக் கூந்தலிலிருந்து சொட்டிய நீரால் நனைந்த நைட்டி அங் கங்கே உடலில் ஒட்டிக் கொண்டு வேறு இருந்தது.

அவளைப் பொறுத்த வரை அந்நியனாகவே இருந்த கணவன் எதிரில் வந்ததோடு, அவனது பார் வையிலும் மாற்றம் காணவும் கூசிப்போய் ஆடை மாற்றி விட எண்ணி உள்ளே திரும்பினாள் அபிராமி.

ஆனால் அந்த எண்ணம் இல்லாமல், மகள்கையில் சிற்றுண்டித் தட்டைக் கொடுத்து, "மாப்பிள்ளையிடம் கொடு, அபி. நான் ஜூஸ் தயாரித்துக் கொண்டு வருகி றேன்" என்று கூறவும் சற்று திணறிப் போனாள்.

கணவன் என்பவனுக்கு மனைவி நைட்டியில் இருப் பது பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட சமாசாரம். இப்போது அவள் கூச்சப்பட்டுக் கொண்டு உடை மாற்றினால் அதுதான் வித்தியாசமாகப் படும் என்பது புரிபடவும் வேறுவழி யின்றி சிற்றுண்டித் தட்டை அவன் எதிரில் வைத்து விட்டு, சிரமப்பட்டு சாதாரணமாகப் பேச முயன்றாள்.

சிவநாதன் முன்னறிவிப்பு இன்றி வருவதில்லை. புவனேசுவரியும் வரக்கூடிய நேரம், நாள் பற்றி ஓரளவு தெரியப்படுத்தி விடுவாள் என்பதால் இருவரும் வரும் போது அவர்களது வருகைக்குத் தயாராக வீடும் அவளும் இருக்க முடிந்தது.

ஆனால் தனஞ்சயன் சொந்த வீடுபோல நினைத்த நேரத்தில் அல்லவா வந்தான்.

முதலில் ஓரிருநாட்கள் அவன் வரக்கூடும் என்று தயாராக இருந்தவளுக்கு விரைவிலேயே எரிச்சல் வந்து விட்டது. பிறந்த வீட்டில் கூட இஷ்டம்போல இருக்கமுடி யவில்லை என்றால் எப்படி என்று தன் விருப்பம்போல இருக்கத் தொடங்கி விட்டாள், ஓரோர் சமயம் தனஞ்ச யன் பார்வையில் வேறுபாடு தோன்றினால் மாமனார் வீட்டுக்குச் சரியாக ஆசைக்கணவன் வேடமாக்கும் என்று அலட்சியமாக நினைப்பாள்.

அவளைப் பொறுத்த வரையில் அவனது எண்ணம் தான் அவள் ஐயம் திரிபற அறிந்த தாயிற்றே!

தனஞ்சயனின் இந்த வருகைகள் தளர்ந்து மற்றபடி பிறந்த வீட்டுவாசம் அபிராமிக்கு நன்றாகத்தான் இருந்தது.

"அபிக்குட்டி இப்போதுதான் வந்ததுபோல இருக்கிறது. அதற்குள் ஒரு மாதம் முடியப்போகிறது" என்று வரப்போகும் பிரிவை எண்ணித் தவித்தபடியே பெற்றோர் சீர்வரிசைகளைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினர். பெரிய இடத்து மருமகளாயிற்றே! அதற்கேற்றாற்போலச் செய்ய வேண்டாமா?

அன்று ஆடிமாதம் கடைசி நாள். அன்று காலை மாலை இருவேளையும் தனஞ்சயன் வந்தான். காலையில் வந்தபோதுதான் அபிராமிக்கு ஒரு மாதிரியாகிவிட்டது. குளிக்கும்போது, கையோடு கொண்டு போயிருந்த நைட்டி தண்ணீரில் விழுந்துவிட 'என் சிவப்பு நைட்டி எங்கே, அம்மா?' என்று கேட்டபடி, வெறும் டவலைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தவளுக்குத் தனஞ்சயனைக்காணவும் குப்பென வியர்த்து விட்டது. சட்டென மீண்டும் அறைக்குள் சென்று, அழுக்கென்றாலும் பரவாயில்லை என்று கழற்றிய சட்டையையும், அதற்குச் சரியாக அலமாரியில் இருந்த சேலைகளில் ஒன்றையும் – காந்திமதியுடையது – அணிந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

அன்று மாலை வந்தபோதும் தனஞ்சயன் அதிகம் பேசவில்லை. ஆனால் அவன் கிளம்பிச் சென்றபிறகு, "என்னக்கா, உன்னை அத்தான் பார்வையாலேயே லபக்கென்று விழுங்கி விடுவார்போலத் தெரிகிறதே" என்று கேலி செய்தனர்.

ஏதோ சிக்கலில் மாட்டுகிற உணர்வு அவளுக்கு. ஆனால் என்ன சிக்கல்? இருப்பது அவளுடைய பெற்றோர் வீட்டில், அவனோ ஆள் வைத்து கடத்துவது மடத்தனம் என்பவன்! ச்சு! என்று அந்த நினைவை ஒதுக்கினாள் அபிராமி.

இனி விரைவில் அபிராமி கணவன் வீடு சென்று விடுவாளே என்ற நினைவில், வழக்கமாக ஒன்பதுக்குப் படுக்கப் போகிற குடும்பம், சிலநாட்களாக இரவு பத்தரை பதினொன்று என்று அதுவரை விளையாட்டும் பேச்சுமாக நேரம் போக்கிவிட்டுலேட்டாகப் படுத்தனர்.

சிவகாமி சுரிதாரிலேயெ உறங்கிப் போனாள். பல்துலக்கி விட்டு தங்கையின் அருகில் படுத்ததுதான் அபிராமிக்குத் தெரியும்.

சரவணன் ஹாலில் தரையிலேயே அம்பேல்.

அவனை ஒருவாறு சோஃபாகம் பெட்டில் இழுத்துப் போட்டுவிட்டு, காந்திமதியும் சுதர்சனமும் விளக்கை அணைத்தார்கள்.

சற்றுநேரத்தில் அவர்களது படுக்கை அறைசன்னல் லேசாகத் தட்டப்பட்டது.

"யா. . .ர்?" என்று பயமும் திகைப்புமாக இருவரும் விழிக்க "ஷ் நான்தான் மாமா. சத்தம் வேண்டாம். பிள்ளைகளை எழுப்பாதீர்கள்" என்றான் தனஞ்சயன்.

தூக்கக் கலக்கம் முழுவதும் அகலாமலே ஓடி வந்து கதவைத் திறந்தார் சுதர்சனம்"எ..என்னமாப்பிள்ளை?"

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு தரையைப் பார்த்தபடி தனஞ்சயன், "ஆடிதான் முடியப் போகிறதே. இல்லாவிட்டாலும் பன்னிரண்டு மாதங்களில் ஆடிமட்டும் என்ன பாவம் செய்த்து?"

சட்டெனச் சிரித்த சுதர்சனத்தை உதட்டில் கை வைத்து அடக்கினான் மருமகன்.

முகம் சிவக்க, "நான் அபியை எழுப்புகிறேன். ." என்று திரும்பினாள் காந்திமதி.

"வேண்டாம் அத்தை" என்று தணிந்த குரலில் தடுத்த தனஞ்சயன், "அபிக்கு என் அம்மாவிடம் பயங்கர பயம். அம்மா மாதிரியே ஆடிகீடி என்று வாதம் பண்ணுவாள். அப்புறம் நானே. . . ப்ளீஸ், நீங்கள் சிவகா

மியை மட்டும் எழுப்பி வந்து விடுங்களேன்" என்றான் எங்கோ பார்த்தபடி.

பரவாயில்லை இவர்களிடம் சகஜமாகப் பேச்சுக் கொடுத்து, இவர்களின் பழக்கங்களை எல்லாம் அறிந்து கொண்டது எவ்வளவு வசதியாகப் போயிற்று என்று தனக்குத் தானே தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டான் அவன்.

"இன்று பகலிலேயே மாப்பிள்ளை பார்வையைக் கவனித்தேன். நானும் சிவாவும் அறையில் படுக்கி றோம். நீங்கள் பாயைப்போட்டுக் கொண்டு இங்கே சர வணனோடு படுங்கள்" என்று வெட்கத்துடன் கணவரிடம் முணுமுணுத்துவிட்டு, உட்புறமாக அமைந் திருந்த இரண்டாவது படுக்கை அறையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த மகள்களில் சின்னவளை, சத்தமற்று மெல்ல உலுக்கி எழுப்பினாள் காந்திமதி.

தூக்கமயக்கத்தில் மலங்க விழித்த சின்னமகளிடம் உதட்டில் கை வைத்து எச்சரித்து விட்டு எழுப்பித் தோளில் சாய்த்தபடியே மெல்ல முன் படுக்கை அறைக் குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

கூச்சம் போலக் காட்டிக் கொண்டு அபிராமி தூங்கிய அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டான் தனஞ்சயன்.

சிவகாமியைக் காந்திமதி உசுப்பி எழுப்பிய போது பெரியதான அந்தக் கட்டிலின் மறுபுறத்தில் படுத்திருந்த அபிராமியின் உறக்கமும் சற்றே கலைந்தது. தூக்கம் சொக்கிய விழிகளில் அன்னை தங்கையை எழுப்புவது படவும், இவள் சுரிதாரை மாற்றாமல் படுத்ததுதப்பு தானே. நைட்டிக்கு மாற்றிக் கொண்டுவந்து படுக்கச் சொல்லி எழுப்புகிறார்கள். என்று எண்ணியபடி மறுபு றம் திரும்பி படுத்து மீண்டும் தூங்கிப் போனாள்.

ஆனால் பழையபடி ஆழ்ந்ததூக்கத்தில் மூழ்குமுன் கதவின் தாழ்ப்பாள் லேசாக ஓசையெழுப்பி அவளைத்

தொல்லை செய்தது. அவள் வீட்டில் மகள்கள் கதவை உள்ளே பூட்டிக் கொண்டு படுப்பதில்லையே!

மீண்டும் மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பி, பாதி நிறந்த விழிகளால் நோக்கியவளுக்கு முதலில் ஒன்றும் புரிபடவில்லை.

அழுதுவடிந்த தெருவிளக்கின் சிறுஒளிதான். ஆனாலும் கதவை உட்புறமாய்த் தாளிட்டுவிட்டு அவளை நெருங்கிக் கொண்டு இருந்தவன் தனஞ்சயன் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

ஆனால் அவன் எப்படி இந்த நேரத்தில் இங்கே வந்தான்? ஏன் வந்தான்?

என்னவோ விபரீதம்?

ஆறுமாதங்களாக எப்போதும் கூர்மையுடன் செயல்பட்டுவந்த எச்சரிக்கை உணர்வு முழுமையான விழிப்பைத் தந்துவிட, அவசரமாக எழமுயன்றாள் அபிராமி.

ஆனால் அதற்குள் அருகில் வந்து விட்ட தனஞ்ச யன், அவளுக்கு இருபுறமும் கைகளை ஊன்றி அந்த முயற்சியைத் தடுத்தான், " என்னம்மா அபிராமி உன்னை – ஒரு பெண்ணை அவமானப் படுத்த ஐந்து பேர் வேண்டும் என்று அவசியமா? ஒரு கணவனால் கூட அவன் மனைவியை எத்தனையோ வழிகளில் அவமானப்படுத்த முடியும். அதையும் உனக்குத் தாலி கூட கட்டாத நான் செய்யும்போது உன் அவமானம் இரு மடங்கு ஆகாதா? எப்படி...எப்படியென்று காட்டட்டுமா."

இதற்கு மேலும் பெற்றோரின் நிம்மதியாவது இன் னொன்றாவது?

"அப்பா. . . ." என்று அலறுவதற்காக அபிராமி வாயைத் திறந்த போது அவனது ஒருகரம் அவளது வாயை அழுந்தப் பொத்தியது. கூடவே, "இன்னொன் றையும் தெரிந்து கொள். உன் கராத்தே வேலை எதையும் காட்ட முயற்சிக்காதே. பரிதாபகரமாய்த் தோற்றுப்போ

வாய். ஏனென்றால் இன்றைய நிலையில் கராத்தே கலையில் நான் உன்னை விடத் திறமைசாலி. என் கை முழுமையாக வசத்துக்கு வந்ததும் நான் செய்த முதல் வேலை கராத்தே பயின்றதுதான்" என்று கூறி அவளுக்கு இருந்த ஒரு சிறு நம்பிக்கை யையும் அழித்தபின் தனஞ்சயனின் மறு கை அவளது தோளை முரட்டுத் தனமாகப் பற்றியது.

சிவநாதன் சிலமாதங்களாக வெகுவாக நிம்மதி இழந்திருந்தார்.

மகனைப் பற்றிய நம்பிக்கை ஏற்கனவே அவருக்குச் சற்று **விட்டுப்** போயிருந்தபோதும் தனஞ்சயன் இந்த மட்டத்துக்கு இறங்குவான் என்று அவர் எண்ணவே இல்லை. சீ! அதிலும் இந்த அளவுக்கு?

என்றைக்கு அவரது விருப்பமின்மையை லட்சியம் செய்யாமல் அந்த நாலு பையன்களையும் அவன் வளர்க்கத் தொடங்கினானோ அன்றிலிருந்தே அவருக்கு மனதில் உளைச்சல்தான்.

தருமம் செய்யும்போது வலதுகை கொடுப்பதை இடதுகை அறியலாகாது என்று பெரியவர்கள் சும்மா சொல்லவில்லை. யாருக்குத் தருமம் செய்கிறோமோ, அவர்களுக்குக் கூட தெரியாமல் அதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதைத் தான் அப்படிச் சொன்னார்கள்.

இந்த மடையனுக்கு அது புரிந்தால்தானே?

உதவியைப் பெறுகிறவன் கை தாழ்ந்து அதை வாங்கும்போது, கொடுக்கிறவனுக்கு மற்றவனை விட நாம் மேல் என்கிற நிமிர்வு தானாக வந்து விடுமே.

தான் நன்மை செய்வதை தந்தை கெடுக்க முயன்றதாக அல்லவா அவன் எண்ணிவிட்டான்!

அவர் என்ன தருமம் செய்யாதவரா? ராம கிருஷ்ணா மடத்துக்கு எத்தனை லட்சங்கள் கொடுத்திருப்பார்! முதியோர் இல்லதுக்கும், ஸ்பாஸ்டிக் சொசைட்டிக்கும் வாரி வழங்குபவர் சிவநாதன் என்பது

ஆடிட்டர் தவிர வெளியார் வேறு யாருக்கேனும் தெரியுமா! ஆனால் மகன் அறியாததா?

தகப்பனார் ஏன் ஆட்சேபித்தார் என்று ஒருதரமேனும் எண்ணிப் பார்த்தானா?

மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களை அந்த நரகத்திலிருந்து மீட்டு, சுகத்தில் வாழவைத்தால் அப்படி வாழவைக்கிறவன் சொன்னதெல்லாம் அவர்களுக்கு வேதமாகிவிடாதா? என்ன சொன்னாலும் ஆமாம் போட நாலுபேர் கூடவே இருக்கும்போது தானே கடவுள் என்கிற கர்வம் இவனுக்கு வராதிருக்குமா? அப்புறம் தன்னை யார் எதிர்த்தாலும் தாங்க முடியவில்லை.

எப்போதும் நம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்களில் மாறுபேசுகிறவர்களும் நாலு பேர் இருக்கவேண்டும். எதிர் சொல்கிறவர்களையும் ஊக்கப்படுத்தவேண்டும். அப்போதுதான் வாழ்வில், தொழிலில் ஒருவேர் வளர முடியும். இந்தத் தனஞ்சயனுக்கோ அவர் அந்த ஊக்கம் அளித்திராவிட்டால் தொழிலில் அவனுக்கு இந்த வளர்ச்சிவருமா?

இந்தப் பையன்களும் கெட்டவர்கள் இல்லைதான். இவர்களை மட்டும் தனஞ்சயன், அவரவரின் சூழ்நிலையிலிருந்து பிரித்து, ஏதாவது இல்லத்தில் சேர்த்து விட்டு வெளியே இருந்தபடி கல்விக்கு செலவு செய்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்!

அவன்தான் சொல்பேச்சு கேட்பதாகவே இல்லையே!

அடியோடு கெடுத்தவர் புவனியுடைய தகப்பனார்தான். தூரப்பார்வை சற்றும் இல்லாத வெறும் குருட்டுப் பாசம். அந்தப் பணம் கைக்கு வந்த பிறகு தனஞ்சயனுக்குக் கொஞ்சநஞ்சம் இருந்த குளிரும் விட்டுப்போயிற்று. நாலறுந்த காற்றாடியாக அவன் அலைகையில் அவனைக் கட்டுப்படுத்தவோ அவருக்கு ஒருவழியும் இல்லாது போயிற்று.

தன்னளவில் கெட்டதோடு நில்லாமல் ஒரு நல்ல பெண்ணின் வாழ்வில் என்ன குரூரமாய் விளையாடி விட்டான்.

புவனியின் வயிற்றில் பிறந்தவனிடம் இந்தக் கொடூரமா? எவ்வளவு பெரிய பாதகம் புரிகிறோம் என்று அவன் என்றேனும் உணருவானா?

பாவம் அந்தப் பெண் அபிராமி. நல்லபெண். பொறுமைசாலி. கெட்டிக்காரி. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அன்புள்ளம் கொண்டவள். இன்னொரு பெண்ணாயிருந்தால் என்றைக்கோ எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்து விட்டுக் கோர்ட்டுக்குப் போய்ச் சந்தி சிரிக்க வைத்திருப்பாள், பணமும் பிடுங்கியிருப்பாள். இவளால் பெற்றோர் நிம்மதி, மாமியார் உடல்நிலை என்று பார்த்துக் கொண்டு கரணம் தப்பினால் மரணம் மாதிரி நிலையில் அந்தரத்தில் ஊசலாடிக் கொண்டு இருக்கிறாள்.

இந்த ஒருமாதம் பெற்றோர் வீட்டில் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருந்திருப்பாள். இன்னமும் நாலுநாள் அந்த நிம்மதி நிலைக்கும் அதன் பிறகு...

மருமகள் பிறந்த வீடு செல்லுமுன் அவளிடம் சொன்னவற்றை எண்ணிப் பார்த்தார். அது நடக்குமா? என்றேனும் தனஞ்சயன் திருந்துவானா?

திருந்த வேண்டும். திருந்தியே ஆக வேண்டும். ஒரு நல்ல பெண் நிம்மதியோடு வாழ்வதற்காகவேனும் அவன் திருந்தித்தான் ஆக வேண்டும்.

அவனுடைய அன்னையின் உயிர் நிலைப்பதற்காக்வும் தான்.

வழக்கம் போல வீட்டின் முன்னும் பின்னுமாய்க் கவனத்துடன் பார்த்தார். இந்த ஆறு மாதங்களாகச் செய்வது போல மகனின் அறைப்பக்கம் சென்று நின்று சற்று நேரம் செவிகளில் கூர்மையுடன் கவனித்தார். அங்கும் அமைதி நிலவவும், சற்றே நிம்மதியுற்றவராகத்

தனது படுக்கை அறைக்குச் சென்று, புவனேசுவரியின் உறக்கம் கலைந்து விடாமல் மெல்லப் படுத்தார்.

அப்படி ஒன்றும் எளிதில் கலைகிற தூக்கம் அல்ல அது. சென்ற முறை உடல் நலம் கெட்ட பிறகு, இரவில் பூரண ஓய்வு வேண்டும் என்று டாக்டரின் கட்டளைப்படி தினமும் தூக்கமாத்திரை உட்கொண்டு அதனால் விளைகிற ஆழ்ந்ததுயில் அது. ஆயினும் சிவநாதன் எச்சரிக்கையுடனேயே நடந்து கொள்வார்.

அவரும் நல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து ஒருமணி நேரம் சென்றிருக்கும், பக்கத்து அறையில் டெலிபோன் மணி கிணுகிணுத்தது. புவனேசுவரியின் தூக்கம் எளிதில் கலைந்து விடக் கூடாது என்பதற்காகப் படுக்கையறை டெலிஃபோனைக் கூட அடுத்த அறைக்கு மாற்றியிருந்தார் அவர். மிக மிக முக்கியமான – தலை போகிற மாதிரி நிலைமை என்றால் தவிர அந்த நம்பரை இரவில் யாரும் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பது அவரது கண்டிப்பான கட்டளை.

யார் என்ன என்று யோசித்தவாறு அவசரமாக வந்து டெலிபோஃனை எடுத்தார் சிவநாதன். "யெஸ்" என்றார், எரிச்சல் மறையாமல்.

எனென்றால் அவருடைய அருமை மனைவி, இந்த டெலிபோஃன் மணிச் சத்தத்தில் தூக்கம் கலைந்தோ என்னவோ, படுக்கையில் புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

"அய்யா, மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் அய்யா" என்ற லிங்கத்தின் குரலில் மிகுந்த பணிவு இருந்தது. "இந்த நேரத்தில் அய்யாவைத் தொந்திரவு பண்ணக் கூடாது என்றால் இந்த வாச்மேன் கேட்கமாட்டேன் என்கிறான், அய்யா, நீங்கள்தான் எந்த நேரமானாலும் உடனே சொல்லச் சொன்னீர்கள் என்கிறான்."

"நான் எப். . . " என்று தொடங்கியவர், சட்டென, ". யவனைப் பேசச் சொல்" என்றார் அவசரத்துடன்.

வாச்மேன் முருகனின் பேச்சை கேட்ட அவர் முகம் மாறியது "எப்போது?" என்று அழுத்தும் அவசரமாகவே கேட்டார்.

"நான் கேட்டுப் பக்கமிருந்து இங்கே வந்து சேர ஒரு அஞ்சு நிமிசம். அப்புறம் லிங்கத்தையாகிட்டே சொன்னால் முதலில் உங்களை கூப்பிட முடியா தென்று. . . அது ஒரு பத்து பதினைஞ்சு நிமிசம். எல்லாமா ஒரு கால் மணி, அரைஅவர் இருக்குமுங் கய்யா" என்று அவனுக்குத் தெரிந்த வகையில் விளக்கி னான் முருகன்.

"ஓ!" என்ற சிவநாதனின் முகத்தில் கவலை நிரம்பி யிருந்தது.

18

உளவு ட்டியிலிருந்து திரும்பி வந்த நாளிலிருந்து தன் மருமகளின் புனிதம் கெடாமல் காப்பதற்கெனச் சிவநாதன் சில ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தார்.

அவற்றுள் ஒன்று மகனுடைய நடமாட்டங்களைப் பற்றி எப்போதும் அறிந்து கொள்வது. பெற்றமக னையே உளவு பார்ப்பது குறித்து அவருக்கே அவமான மாக இருந்த போதும், இது மகனுடைய குடும்ப கவுரவத்தைக் காப்பதற்காகத்தானே என்று தன்னையே சமாதானம் செய்து கொண்டார்.

அதன்படி அலுவலகத்திலிருந்தோ, தொழிற்சாலை யிலிருந்தோ அவன் வெளியே கிளம்பினால் உடனே அவருக்குத் தகவல் கொடுக்கும்படி அந்தந்த இடங்களில் பொறுப்பாளர்களுக்குக் கட்டளை இட்டிருந்தார். இதனால் பகல் முழுவதும் பெருமளவு மகனது நடமாட் டம் அவர் அறிந்ததாகவே இருந்தது.

அபிராமியின் பெற்றோர் வீட்டுக்கு அவன் அடிக் கடி செல்வது அவருக்குத் தெரிந்தே இருந்தது.

ஆனால் அதைப் பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை. அங்கே மருமகள் துணையற்று இவனிடம் மாட்டிக் கொள்ள வாய்ப்பில்லை, இனி அவளும் கணவனை நம்பி அவனோடு எங்கும் கிளம்பி விட மாட்டாள் என்பது நிச்சயம்.

அதேபோல வீட்டிலிருந்து எப்போது கிளம்பினா லும் கூடத் தன்னிடம் உடனே சொல்லிவிடும்படி காவ லாளியிடம் கூறி வைத்திருந்தார்.

இப்போது அவன் சொன்ன தகவலின்படி, தனஞ்ச யன் சுமார் பதினோருமணிக்கு மேல் காரைச் சத்த மின்றி ஓட்டிய படி வெளியே சென்றிருக்கிறான்.

எங்கே?

பொதுவாகத் தனஞ்சயனிடம், குடி, ஊர்சுற்றுதல் என்று பிழைகள் தலைதூக்கியிருந்த காலத்தில்கூட அவன் ஒருமாதிரிப் பட்ட இடங்களுக்கு சென்றது இல்லை என்பதை அவர் அறிவார்.

"எய்ட்ஸ்" பயமோ, இயற்கையிலேயே அந்தப் பிழையில் நாட்டமில்லையோ, ஏதோ நல்லதாயிற்று என்று எண்ணிக் கொள்வார்.

குற்றாலத்தில் அறிமுகமில்லாத பெண்களிடம் அவன் தவறாக நடக்க முயன்றான் என்பதில் அவருக்கு மிகவும் ஆச்சரியம்தான். ஒருவேளை அந்த நாட்டுமது வும், அங்கே கண்ட ஏதாவது காட்சி, கேட்ட ஏதாவது பேச்சு தூண்டியிருக்கலாம் என்று நினைத்தார்.

பிறகு, அவரை ஏய்ப்பதற்காக என்ற போதும் ஓர் ஆண்டுகாலம் குடியை விட்டவன், ஊட்டியிலிருந்து சென்னை திரும்பியபின் அதைத் திரும்பவும் தொடர வில்லை என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருந்தார்.

அதில் அவருக்கு ஒரு சின்ன சந்தோஷம் கூட.

அப்படி இருக்க, இந்த இரவில் தந்தை உறங்கிவிட் டார் என்று அறிந்த பிறகு, அவர் விழித்து விடாமல்

ஜாக்கிரதையாகச் சத்தமின்றிக் காரை ஓட்டிக் கொண்டு அவன் எங்கே சென்றிருக்கக் கூடும்.

ஆடிப்பிரிவுக்கென்று அபிராமி பிறந்த வீடு சென்றிருக்கையில் இவன் அங்கே போயிருக்கமுடியுமா?

எப்படியும் மகன் அங்கே செல்லவில்லை என்பதைத் தெளிவு படுத்திக் கொண்டாக வேண்டும் என்று உணர்ந்தார் சிவநாதன்.

ஒரு கால்மணி. அரைஅவர்.. முருகா!

அவசரமாக இரவு ஆடைகளைக் களைந்து வெளியே செல்லத் தயார் செய்து கொண்டிருந்த போது புவனேசுவரி மீண்டும் புரண்டு படுத்து "எ. என்ன?" என்றாள் தூக்கக் கலக்கத்துடன்.

உடனேயே அவளருகே அமர்ந்து, "ஒன்றுமில்லையே, புவன், நீ தூங்கம்மா" என்று அவளை முதுகை வருடித்தூங்க வைத்தார்.

மனைவியின் மூச்சு சீராக வருவதை உணர்ந்ததும், ஓசையற்று அகன்று, விரைந்து சென்று தானும் ஒரு காரை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாகக் கிளம்பினார்.

செல்லும்போதே, சுதர்சனம் தம்பதிக்குப் புவனேசுவரி அளவு சம்பிரதாயங்களில் நம்பிக்கை கிடையாது என்பது நினைவில் உறுத்தத் தொடங்கியது.

முதலில் நாலுவீடு தள்ளி, மர நிழலில் நின்ற அந்தப் பச்சை நிற மாருதியை அவர் கவனிக்கவில்லை.

மகன் இங்கு வரவில்லை என்று நிம்மதியுற்றவராகத் திரும்பும் போது ஹெட்லைட் வெளிச்சத்தில் மாருதி கண்ணில் பட்டுவிட, அது மறைவாக நிறுத்திவைக்கப் பட்டிருந்த விதத்திலேயே அவர் மனமிடிந்துபோனார்.

மனைவி மேல் கொண்ட மோகத்தினால், பிரிந்திருக்க முடியாமல் அவளை நாடி வந்தவன் இல்லை மகன் என்பது அவருக்கு நிச்சயம். ஆனால் அபிராமியுடைய தந்தைக்கு அது தெரியாதே. அவரது அறியாமையால் என்ன விபரீதத்துக்கு வழி வகுத்துவிட்டாரோ.

தனஞ்சயன் முதலில் அறிவித்த தண்டனையை இங்கே நிறைவேற்ற முடியாது தான். ஆனால் அவன் மனம் இருக்கிற நிலையில் அபிராமியை என்ன பாடு படுத்துகிறனோ?

அந்தக் கால் மணி, அரைஅவரும், புவனேசுவரியை மீண்டும் உறங்க வைப்பதற்காகச் செலவிட்ட சில நிமிடங்களும் அபிராமியை என்ன கதிக்கு ஆளாக்கி விட்டனவோ என்று பதைத்துப்போனார் அவர். ஆனால் இந்த வீட்டில் விளக்கணைந்து, சத்தம் அடங்கி, எல்லோரும் நன்கு உறங்க அவகாசம் கொடுத்துத் தனஞ்சயன் காத்திருந்தது அவருக்குத் தெரியாது.

அடுத்து என்ன செய்வது என்று திட்டமிட்ட படியே அவசரமாகக் காரைவிட்டு இறங்கிச் சென்று சுதர்சனத்தின் வீட்டுக்கதவைத் தட்டினார் அவர் படபடவென்று பொறுமைற்ற விரைவைக் காட்டி.

பக்கத்து சன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்த சுதர்சனம் சம்பந்தியைக் கண்டதும் திகைத்துப் போனார்.

அவசரமாகக் கதவைத்திறந்து விட்டு, "என்ன சார், என்ன விஷயம்?" என்று விசாரித்தார்.

விரைந்து சுழன்ற சிவநாதனின் பார்வை அதற்குள் உள்ள நிலையைக் கண்டு கொண்டுவிட, "தனம் அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை. அபிராமியைப் பார்க்க வேண்டுமென்று.... அவளையும் தனத்தையும் அழைத்துப்போகவே வந்தேன்...." என்று கூறியபடியே மூடியிருந்த அறைக்கதவை நெருங்கித் தட்டினார்.

சில கணங்கள் அங்கிருந்து சத்தமே இல்லை.

தானும் சேர்ந்து தட்டியபடி, "மாப்பிள்ளை, உங்கள் அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லையாம். உடனே வாருங்கள்."என்று அழைத்தார் சுதர்சனம்.

இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் இருப்பதற்கில்லாமல், "இதோவருகிறேன்" என்றான் தனஞ்சயன் கரகரத்த குரலில்.

அவன் கண்களிலும் முகத்திலும் சிவந்து சீறிய ஆத்திரத்தையோ பெரியவேக மூச்சுகளால் அதை காட்டாமல் அடக்கிக் கொள்ள அவன் செய்த முயற்சியையோ கண்டுகொள்ளும் நிலையில் அபிராமி இல்லை.

அவள் மீண்டும் தப்பிவிட்டாள். புலிவாயில் அகப்பட்டும் தப்பிவிட்ட உணர்வோடு ஓடிச்சென்று கதவைத்திறந்தாள்.

தன் நெடிய உருவத்தால் சுதர்சனத்தின் பார்வையை மறைத்தபடி முன்னே நின்ற சிவநாதனின் கண்களில் சட்டென ஒரு வலி தெரிந்தது.

அவரது பார்வையைத் தொடர்ந்து அபிராமி சட்டென கையால் கிழிந்திருந்த "நைட்டி"யை இழுத்து தோளில் லேசாக ரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்த காயத்தை மூடியபடி அவமானமும் வேதனையுமாகப் புன்னகைத்தாள்.

இன்னும் சுதர்சனத்துக்கு வழிவிடாமலே நின்றபடி, "அபிராமி, சீக்கிரமாக உடைமாற்றிக் கொண்டு கிளம்பு, அம்மா உன் அத்தைக்கு நெஞ்சில் ஒருமாதிரி என்னமோ செய்கிறதாம். உன்னைப்பார்க்க வேண்டும் என்று ஒரே தவிப்பு. அதனால்தான் நானே காரைஎடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தேன். கிளம்பும்மா "என்று ஒரு சேலையை எடுத்துக் கொண்டு அ வள் குளியலறைக்குள் செல்ல அவகாசம் கொடுத்த பிறகே சிவநாதன் வழியை விட்டு நகர்ந்தார்.

ஒன்றும் பேசாமல் தந்தையின் முகத்தை வெறித்தபடி நின்றான் தனஞ்சயன். சற்றே அசடு வழிந்தபடி, "வந்து. . . மாப்பிள்ளை வந்தாரா. . . . எனக்கு இந்த மாதிரிச் சம்பிரதாயங்களில் அவ்வளவு நம்பிக்கை என்று இல்லையா..." என்று ஏதேதோ உளறிக் கொட்டினார் சுதர்சனம்.

"அதனால் என்ன?" என்றார் சிவநாதன் இலகுவாக. "எனக்கும் ஆடிக் கென்று அபிராமியை அனுப்பவே பிரியமில்லை. ஆனால் அவளுக்கும் அம்மா வீ (1)

ஆசை இருக்குமே என்றுதான் தடுக்கவில்லை. அபிராமி, சீக்கிரம் அம்மா" என்று மருமகளுக்குக் குரல் கொடுத்தார்.

அதற்குள் விஷயத்தை அறிந்து கொண்ட காந்திமதி "அங்கே உதவிக்கு நான் வேண்டுமானால் வரட்டுமா? உடம்பு சரியில்லை என்றால் அவர்களுக்கு வேண்டியதும் பார்த்து, வீட்டையும் பார்க்க அபிராமிக்கு அவ்வளவு தெரியா..து...." என்று உதவமுன் வந்தாள்.

"அதெல்லாம் அவசியம் இல்லையம்மா. அபிராமியைக் கண்ணால் பார்த்தாலே அவள் அத்தைக்குப் பாதி உடம்பு குணமாகிவிடும். தேவைப் பட்டால் நான் நாளைக்குச் சொல்லுகிறேன்.." என்று சிவநாதன் நல்ல படியாகவே தட்டிக் கழிக்கவும், சேலைக்குமாறி விட்ட அபிராமி அறைக்குள் வந்தாள்.

'ஸ்டைல்' மாதிரி அவள் தோளைச் சுற்றிச் சேலையால் போர்த்தி வந்ததைக் கவனித்தவருக்கு ஒரு கணம் முகம் இறுகியது.

அபிராமியின் கண்கள் கலங்கி இருந்ததையும், அவளது கைகள் லேசாக நடுங்குவதையும் கூட அவர் காணத் தவறவில்லை.

"தனா, நீ உன்காரில் வா. அபியின் கார் இங்கேயே நிற்கட்டும், சுதர்சனம், நாளைக்கு டிரைவர் வந்ததும் அனுப்புங்கள். வரட்டுமா? வருகிறாயா, அபிம்மா? " என்று பரிவுடன் மருமகளை அழைத்தார்.

சுதர்சனம் குடும்பத்திடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு இரு கார்களும் விரைவாகவே கிளம்பின.

தெருமுனை திரும்பியதும் இருகார்களுமே சொல்லி வைத்தாற் போல அருகருகே நின்றன.

"அப்பா, " என்று ஆத்திரத்துடன் அழைத்தான் தனஞ்சயன்.

உணர்ச்சியற்ற பார்வையால் வெறித்தானே தவிர, (1)து வரை அவன், தகப்பனாரிடம் பேசவே இல்லை

என்பது நினைவில் படவும் பயத்துடன் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அபிராமி. இந்த வெறிப்புலிக்காக ஏங்க அவளால் எப்படி முடிந்தது? பார்வையை மறைத்து விழிகளில் நீர் திரையிட, மீண்டும் திரும்பி, சாலையை வெறித்தாள் அவள்.

"முதலில் நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொள். உன் அம்மாவுக்கு ஒன்றும் இல்லை என்பது உனக்குப் புரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்." என்றார் சிவநாதன்.

"நன்றாக! " என்றான் தனஞ்சயன் எகத்தாளமாக. "என் கடைசி எச்சரிக்கையை மீறி என் விஷயத்தில் மீண்டும் தலையிட்டிருக்கிறீர்கள். இதற்கு பழிவாங்காமல் விடமாட்டேன். அம்மா விடம்...."

"அடச்சீ, நீயும் உன் பழிவாங்கலும், இடியட். நீ என்ன செய்வதானாலும் நாளை விடிந்தபின் செய். இந்த இரவில் வந்து அம்மாவை எழுப்பி அவள் ஆரோக்கியத்தைக் கெடுக்காதே." மகனின் சீறலில் இடையிட்டு வெறுப்புடன் மொழிந்தவர் மேலே நில்லாமல் மகனை அலட்சியம் செய்து காரை ஓட்டிச் சென்று விட்டார்.

சிவநாதன் குறுக்கிடும் வரை நிகழ்ந்ததை நினைத்து நினைத்து அவ்வப்போது அபிராமியின் உடல் நடுங்கியது. இல்லை இனி இந்த விஷப் பரீட்சை முடியாது; கூடாது, ஆனால் இதிலிருந்து மீளும் வழி அதுவும் காணாமல் அவள் மேலும் கலங்கினாள்.

விரைவிலேயே கார் நிற்கவும், சுய உணர்வு வந்தாற் போலச் சுற்றிலும் பார்த்த அபிராமி திகைப்புடன், "வீடு வரவில்லை... இங்கே என்னமாமா?" என்று கேட்டாள்.

"இறங்கி வாம்மா" என்ற பெரியவர் அந்த வீட்டின் கேட்டில் சாய்ந்தபடியே உறங்கிக் கொண்டிருந்த காவலாளியை எழுப்பிப் பேசினார்.

வந்திருப்பவர் யார் என்று உணர்ந்து கொண்டவன் சடாரென நிமிர்ந்து 'சல்யூட்' அடித்துவிட்டு அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து விட்டான்.

தூக்கக் கலக்கத்துடன் வந்த வீட்டுக்காரருக்குச் சிவநாதனைக் கண்டதும் ஒரே ஆச்சரியம்.

அவர் பேசுமுன், சிவநாதனே பேசத் தொடங்கி விட்டார். "சாரிப்பா, இந்த நேரத்தில் வந்து தொந்திரவு செய்வதற்கு மன்னித்து விடு... இவள் என் மருமகள், தெரியுமில்லையா?"

"ம்ம்... நன்றாகவே. வரவேற்புக்கு வந்திருந்தேனே. தனாப்பையன் மன்மதனிடமிருந்து ரதியை அபகரித்துக் கொண்டு வந்து விட்டானோ என்று கேட்டேனே." என்று தன் ஜோக்கை நினைவு படுத்திக் கொண்டு சிரித்துவிட்டு, "நீ நான் வந்ததையே மறந்து விட்டாயாக்கும்! பிரமாத ஃபிரண்டு! " என்றார் கிண்டலாக.

"சினேகிதன் என்று தானப்பா உன்னிடம் வந்தேன்." என்றார் சிவநாதன்.

யோசனையோடு மாமனாரைப் பார்த்தாள் அபிராமி.

"....நான் உன்னிடம் ஓர் உதவிக்காக வந்தேன், தேவ். அபிராமியை என் மருமகளை ஒரு குரங்கு கடித்து விட்டது. அதற்கு சிகிச்சை..." என்று தொடர்ந்து பேசியவர் அபிராமி விறைப்புற்று நிமிரவும் அவளிடம் திரும்பி, "குரங்குக் கடி விஷம் என்பார்களம்மா. சிகிச்சை செய்துதான் ஆகவேண்டும். டாக்டர் தேவன் என் நண்பர். அதனால் தான் உன்னை இங்கே அழைத்து வந்தேன். ஏடிஎஸ் ஊசியும் போட்டு விடு தேவ்." என்றார் அவர்.

"குரங்கா! இந்த நேரத்திலா? ! " என்று வியந்த நண்பரிடம் விளக்கம் சொல்லமாட்டாமல், "ம்" என்று தலையை மட்டும் ஆட்டினார் அவர்.

மறுக்க முடியாமல்–மறுப்பது முட்டாள்த்தனமும் தானே! சிகிச்சைக்கு உட்பட்டாள் அபிராமி.

"காயம் ஒன்றும் பலம் இல்லை, இந்த மருந்தை ஆறும் வரை போடு போதும். பொதுவாக பிளாஸ்திரி போடுவதை விட, காயத்தைக் காய விடுவதுதான்

நல்லது. உன் பிளவுஸ் உறுத்தினால் பிளாஸ்திரி போட்டுக் கொள்." என்று அபிராமியிடம் கூறி மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் சினேகிதர் பக்கம் திரும்பி, "இது வீட்டுக் குரங்கா, காட்டுக்குரங்கா?" என்று ஒரு விசித்திரப் பார்வையுடன் வினாவினார்.

இமைகளை இறுக மூடித் திறந்து, "வீட்டுக் குரங்கு தானப்பா. இல்லா விட்டால் இந்த நேரத்தில் கடிக்க முடியுமா?" என்று கசந்த குரலில் கூறியவர் எழுந்து, "ரொம்ப நன்றிப்பா வருகிறோம்." என்று உரைத்து, நண்பரிடம் விடை பெற்றுக் கிளம்பினார்.

அபிராமி நிமிரவே இல்லை.

பேசாமலே வந்தவள் வீடு நெருங்கவும், "உங்களையும் பழி வாங்குவேன் என்கிறாரே என்ன செய்யப் போகிறாரோ என்று எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது." என்றாள் அச்சத்துடன்.

"அப்படி அவனால் என்னம்மா செய்யமுடியும்?" என்றார் மாமனார் சிரத்தையற்று.

"அம்மாவிடம்...என்று எதோ தொடங்கினாரே..."

"உன் அத்தையிடம் அவனால் என்ன சொல்ல முடியும்? அவனது பழிவாங்கு படலத்தைச் சொல்லமுடியுமா! அதன் மூலகாரணத்தைத்தான் சொல்லமுடியுமா? எல்லாவற்றிலும் குற்றவாளியே அவன் தானே வேறு என்ன? இன்று விஷயம் கூட, ஆடிமாதமும் அதுவுமாய் நீ ஏன் போனாய் என்று கேட்டால் அப்போதும் அவனால் பதில் சொல்ல முடியாது. வேறுமாதிரிப் பேசினால், அவன் பொய் சொல்லும் போது அதற்குச் சரியாக நம்மால் பேசமுடியாதா? கவலையை விடு." என்றார் பெரியவர்.

ஆனால் திடீரென்று எப்படி வந்தேன் என்று கேட்டால் என்ன சொல்வது?

"அதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்." என்று முடித்துவிட்டார் சிவநாதன்.

அவருக்கு அச்சமே இல்லையோ அல்லது இருந்தும் வெளிக்காட்ட வில்லையோ. அபிராமிக்குக் குலை நடுங்கியது. ஏற்கனவே பட்டுக் கொண்டு இருப்பவள் அதுவிற்றே!

காலையில் அபிராமியைக் கண்ட சந்தோஷத்தில் அதுவே போதும் போலப் புவனேசுவரி எதையும் கேட்கவில்லை. ஆனால் காலை எழுந்து வரும் போதே மாமனார் ஏதேனும் அவளிடம் சொல்லியிருக்க வேண்டும் என்று சந்தேகப்பட்டாள் அபிராமி.

அதுதான் நடந்ததும்.

தனஞ்சயன் அடிக்கடி போய் நின்றதோடு அன்று இரவில் அத்து மீறிச் சென்றான் என்றும், அதனால் மகன் பின்னோடேயே சென்று அவன் தாயருக்கு உடம்பு கொஞ்சம் சரியில்லை என்று பொய் சொல்லி மருமகளைக் கையோடு இரவில் அழைத்து வந்துவிட்ட தாகவும் அவர் சொல்லிவிட, அதில் ஐயப்பட அவரு மை யா மனைவிக்குத் தோன்றவில்லை.

மருமகள் வந்த மகிழ்ச்சி வேறு.

"சிற்றம்பலம் சுவாமி சீக்கிரம் வந்துவிட்டால் நன் றாயிருக்கும்" என்று மட்டும் கூறிவிட்டு மருமகளை நிமிர்ந்து சென்றாள்.

எல்லாம் சுமூகமாகவே, அன்றாடம் போல அவளுக்கு நன்றாகவே கழிந்திருக்கும், தனஞ்சயன் வரும்வரை. நண்பர்களோடு வந்து நின்றிராவிட்டால்.

வந்தும் வராதுமாக வேலையாட்கள் இல்லை என்பதை மட்டும் நிச்சயம் செய்து கொண்டு, "அம்மா, உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்...உங்கள் கணவ ரைப் பற்றி." என்று தொடங்கியிராவிட்டால்.

19

பொதுவாக அந்தவீட்டு வேலையாட்கள் ஹாலில் நிற்பது இல்லை. வீட்டு மனிதர்கள் இருக்கும் இடத்தில் நின்று மற்றவர்கள் வாய் பார்ப்பது சிவநாதனுக்குப் பிடிக்காது என்பதால் சுத்தம் செய்வது போன்ற வேலைகளை வேகமாக முடித்துக் கொண்டு பணியாட்கள் பின்புறம் சென்று விடுவார்கள். எடுபிடி, வாட்ச் மேன் போன்றவர்கள் முன்புறம் இருப்பார்கள்.

அன்றும் அவ்விதமே வீடுபெருக்கித் துடைத்தவர்கள் பின்புறம் சென்றுவிட, பூஜையை முடித்துவிட்டு புவனேசுவரியும் அபிராமியும் பூக்கிண்ணங்களில் மலர்களையும் இலைகளையும் பாஸ்காக அடுக்கிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

ஒரு சோபாவில் அமர்ந்து, அரசாங்கம் புதிதாக அறிவித்திருந்த ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கொள்கையை உன்னிப்பாக படித்துக் கொண்டிருந்தார் சிவநாதன்.

வாசலில் கார் வந்து நிற்பதையும், தனஞ்சயன் நண்பர்களோடு அதிலிருந்து இறங்குவதையும் அபிராமி தான் முதலில் கவனித்தாள்.

அச்சத்தை மறைக்க முயன்றபடி, சிவநாதனை நோக்கிய போது அவரும் கீழ்க்கண்ணால் வாசலைக் கவனிப்பது புரிந்தது.

காலடிச் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிய புவனேசுவரி முகம்மலர்ந்தாள். "தனா... அடடே, எல்லோரும் சேர்ந்து வந்தீர்களா? வாருங்கள் வாருங்கள். உங்களை இப்படிச் சேர்ந்துப் பார்த்து எத்தனை காலம் ஆகிறது. ஆமாம், ஏண்டாம்மா முகம் மூன்றாம் பேஸ்து அடித்த மாதிரி இருக்கிறது? பசியா? வாருங்கள், முதலில் சாப்பிடலாம்." என்று அன்பும் பரிவுமாக அழைத்தாள்.

மெய்யாகவே தனஞ்சயனுடைய நண்பர்களின் முகங்கள் ஒருமாதிரித்தான் இருந்தன. அழுது வடியும் இருபத்தைந்து 'வாட்' பல்பு மாதிரி.

தனஞ்சயன் முகத்தில் மட்டும் கோபம் இருந்தது. வாயைத்திறந்ததும் அவன் பேச்சிலும் அந்தக் கோபம் வெளிப்பட்டது. "அதெல்லாம் இருக்கட்டும், அம்மா." என்றான் ஓர் இறுக்கத்துடன். "முதலில் நான் உங்களிடம் ஒன்று சொல்லியாக வேண்டும்.... உங்கள் கணவரைப் பற்றி." என்றான் அதே குரலிலேயே.

"அப்படிங்களா? உங்கள் கணவரா? ஏன், அப்பாவைப்பற்றி என்று சொல்லக் கூடாதாக்கும். " மகனின் கோபத்தை விளையாட்டாகவே எடுத்துச் சிரித்தாள் புவனேசுவரி.

"சொல்லும் படியாக அவர் நடந்து கொள்ளவில்லை." என்று மகன் அதே குரலில் சுருக்கமாகப் பதில் உரைக்கவும் சற்றே திகைத்து எதிரில் நின்றவர் முகங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள் தாயார். "ம்... என்னடா, சொல்கிறாய்?" என்றாள் சிறு கவலையுடன்.

"அதொன்றும் இல்லை புவனி. நேற்று இரவு அபிராமியை அழைத்து வந்ததைப் பற்றிச் சொல்கிறான். அவ்வளவுதான். நீ பாட்டில் என்னமோ எதோ என்று பயந்து மனதை அலட்டி உடம்பையும் கெடுத்துக் கொள்ளாதே" என்று கூறி மகனை ஒரு பார்வை பார்த்தார் சிவநாதன்.

ஆனால் அந்தப் பார்வையில் இருந்த எச்சரிக்கையை மகன் சட்டை செய்வதாக இல்லையே. தன்னைப் பொறுத்த வரையில் அவனது கடைசி எச்சரிக்கையையும் மீறி விட்டதால் அதன் விளைவுகளை அவர் அனுபவித்தே ஆக வேண்டும். அவரது உயிர் மனைவி. அங்கே கலகமூட்டி அவரைத் துடிக்க வைக்க வேண்டும்.

"இல்லையம்மா" என்றான் அவன் ஆத்திரத்துடன் "அபிராமியை நான் மணந்தபிறகு... என் கல்யாணத்

துக்குப் பிறகு அப்பா மிகவும் மாறி விட்டார். அவளோடு நான் பேசினால் கூட குறுக்கே நின்றுதடுக் கிறார்."

"என்னடா செய்வது?" என்று பெருமூச்சு விட்டாள் தாயார். அவருக்கு மட்டும் உங்களைப் பிரித்துவைப்ப தில் ஆசையா? நீங்கள் இருவரும் நல்லபடியாக இருப்ப தற்கு நாளே இல்லையே." என்றாள் வருத்தத்துடன்.

"அதெல்லாம் கிடையாது அம்மா. உங்களுக்கு விஷயம் புரியவே இல்லை...இந்த வயதில் அப்பாவுக்கு புத்திபிசகி விட்டது. அதனால்தான்..."

அவன் சொல்லவருகிற அடாத பழி புரிந்துவிட "என்ன பேசுகிறீர்கள் என்று யோசித்துப் பேசுங்கள், ஜாக்கிரதை" என்று அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டு அவனைத் தடுக்க முயன்றாள் அபிராமி.

ஆனால் இன்னும் மகன் சொன்னதன் உள்ளர்த்தம் புரியாமல்."அப்பாவைத் தப்பாகப் பேசாதே, தனா.நிஜ மாகவே நல்ல நாள் எதுவும் உங்களுக்குப் பொருத்தமா னதாக இல்லவே இல்லையடா. சிற்றம்பல சுவாமியே உன் அப்பாவிடம் சொன்னாரடா." என்று மகனுக்கு விளக்க முயன்றாள் அன்னை.

"அப்படி அவர் சொன்னதே பொய் என்கிறேன்." என்றான் தனஞ்சயன் விடாமல். "நீங்கள் வேண்டுமா னால் அந்தச் சிற்றம்பலம் திரும்பிவந்ததும் அவரிடம் நேரே கேட்டுப்பாருங்கள். அப்போது உங்களுக்கு உண்மை புரியும் இ..வர்...இவர் தனது தப்பு எண்ணம் நிறைவேறுவதற்காகச் சிற்றம்பலம் பெயரைப் பயன்ப டுத்தி எங்களைப் பிரித்து வைத்து எல்லோரையும் ஏமாற் றுகிறார்..."

"தனா, நீ ரொம்பவும் வரம்பு மீறிப் பேசுகிறாய். நிறுத்திக் கொள்." என்று அதட்டினார் சிவநாதன்.

சீற்றத்துடன் அவர்பக்கம் திரும்பினான் தனஞ்ச யன். "நிறுத்துவதா? இப்போதா? நான் இன்னும் முகவு

ரையையே முடிக்கவில்லையே உங்களை அவ்வளவு எளிதில் விட்டுவிடுவேன் என்றா நினைத்தீர்கள்." என்றான் சினத்துடன்.

"சீச்சி, தனா, என்னடா இது? அப்பாவிடம் இப்படி நேருக்கு நேரே எதிர்த்துப் பேசுவதா? நன்றாகவே இல்லை. உனக்குத் தெரியாதா, உன் அப்பா அப்படி யெல்லாம் பொய் சொல்லமாட்டார் என்று. நான் சொல் லித்தான் ஊட்டியிருந்து அபிராமியை அழைத்து வந்தார். பிறகும் நான் கேட்டுத்தான் சிற்றம்பல சுவாமி யிடம் "நாள்" கேட்கப் போய் வந்தார்." என்று மகனுக்கு முன்னார் நடந்ததை விவரித்தாள் புவனேசுவரி.

"அது உங்களுக்காக இல்லை. இதோ இவளுக்காக."

"ச்சு. தனா நீ சொல்வது எனக்கு ஒன்றும் புரிய வில்லை... நீ என்னதான் சொல்கிறாய்?" என்று நேரடி யாகக் கேட்டாள் புவனேசுவரி.

தனஞ்சயன் பதிலளிக்கும் முன் குறுக்கிட்டார் சிவ நாதன். "உன் பையன் அந்தப் பழக்கத்தை விட்டுவிட்ட தாக நினைத்து சந்தோஷப்பட்டது தப்பு, புவனி. இவன் திரும்பவும் எதையாவது போட்டுக் கொண்டு வந்து வாயில் வந்ததை உளறுகிறான்.

"அவ்வளவுதான். நீ இந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு நில்லாமல் உள்ளேபோ. போய்ச் சமையல் காரனிடம் சிற்றுண்டி என்ன ஆயிற்று என்றுகேள். நாங்கள் அலுவலகம் கிளம்ப வேண்டாமா?!..." என்று மனைவியை உள்ளே அனுப்ப முயன்றார் சிவநாதன்.

வேகமாகத் தாயின் முன்னே வந்து நின்றான் தனஞ்சயன். "அம்மா, திரும்பவும் பொய் பேசி உங்க ளைத் திசை திருப்ப முயற்சிக்கிறார் அப்பா.

"இதோ, ஊதுகிறேன் பாருங்கள் எந்த வாடையா வது வருகிறதா? இப்படித்தான், இவர் சொல்கிற எல்லாம் பொய். அந்தச் சிற்றம்பலம் சொன்னதாக இவர் சொன் னதும் கூடப் பொய்தான். சொல்லுவதை எல்லாம் நம்பு

கிறீர்கள் என்பதால் அப்பா உங்களுக்கு நன்றாகவே நாமம் போடுகிறார்.

"அப்படி ஒன்றும் உன் அப்பா என்னிடம் பொய் சொல்லமாட்டார்." என்று மகனிடம் மறுத்துப் பேசினாள் புவனேசுவரி.

மாமனாரின் முகம் கல்லாகிவிட்டிருந்ததைக் காண அபிராமிக்கு வேதனையாக இருந்தது. அவளைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பொய் சொன்னார். இப்போது கிணறு வெட்டப் பூதம் கிளம்பிய கதையாய் இதிலிருந்து எப்படி மீள்வது?

"பொய் சொல்லுவார். நன்றாகவே சொல்லுகிறார். சொல்லிச் சொல்லி உங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டே இருக்கிறார்." என்று மீண்டும் வலியுறுத்திச் சொன்னான் தனஞ்சயன்.

"இல்லையடா. . . " என்று புவனேவசுவரி மீண்டும் மறுக்கத் தொடங்கியபோது வெளியே இருந்து குரல் கொடுத்து விட்டு லிங்கம் உள்ளே வந்தார்.

சிவநாதனை நோக்கி, "வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தது முதல்வேலையாக உங்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும்படி சிற்றம்பலம் சுவாமி வீட்டில் தகவல் கொடுத்திருந்தீர்களாம். சுவாமி 'லைனில்' இருக்கிறார். உங்கள் அறைக்குத் தொடர்பு கொடுக்கட்டுமா, அய்யா?" என்று பணிவுடன் கேட்டார்.

வயதைப் பாரமல் லிங்கத்தை ஒங்கி அறையலாம் போல வந்தது சிவநாதனுக்கு. இப்போது என்ன செய்வது? அறைக்குச் சென்று எடுத்தாலும் பிறகு பேசுவதாகச் சொன்னாலும் தனஞ்சயன் கூற்றை மெய்ப்பிப்தாகவே ஆகும்.

ஆனால் அவர் சொல்லவேண்டியதை இத்தனை பேர் எதிரில் சொல்லவும் முடியாதே.

மாமனார் வகையாக மாட்டிக் கொண்டுவிட்டதை உணர்ந்து அபிராமி முகமும் வெளிறிப் போயிற்று.

வெற்றி சிரிப்பு சிரித்தவன் தனஞ்சயன்தான்.

"அது. . . " என்று சிவநாதன் தயங்கவும் அவரை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு, "இங்கேயே கொடுங்கள், லிங்கம்." என்று அனுப்பினாள் புவனேசுவரி. "சுவாமியோடு நான் பேசப்போகிறேன்." என்று அறிவித்து விட்டு ரிசீவரை எடுத்தாள்.

நண்பர்கள் நால்வரின் பொறுப்பை ஏற்றதிலிருந்தே அவ்வப்போது அப்பாவுக்கும் பிள்ளைக்கும் நடுவில் லேசான உரசல் இருந்து வந்தது புவனேசுவரி அறிந்ததே.

ஆனால் நேரடியாக எதுவும் கிடையாது. முகத்துக்கு நேரே மறுத்துவிட்டால் அவமானம் என்று தந்தையும் சொல்வதில்லை. அதேபோல நேருக்கு நேர் கட்டளையிட்டுவிட்டால் மீறுவது நன்றாயிராதே என்று மகனும் நேரே தந்தையிடம் பேசுவதில்லை எல்லாம் அவள் மூலம் தான்.

எனவே மகனின் இன்றைய நேரடி மோதல் புவனேசுவரிக்கு அதிர்ச்சிதான். மனைவி, ஆசை அவனும் மனிதன் தானே, அப்பாதான் தடையென்று எண்ணி விட்டான் என்று எண்ணித்தான் விளக்கமுயன்று கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் சிவநாதன் அந்தப் பேச்சையே அடக்க முயன்றது அவளுக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகத்தை அளித்தது.

அப்போதும் சிற்றம்பலசுவாமி விஷயமாக அவர் பொய் சொல்லியிருக்கக்கூடும் என்று அவள் நம்பவில்லை.

ஆனால் இந்த டெலிஃபோன் வந்ததும். . . . மனதைத் தெளிவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றே சிற்றம்பல சுவாமியுடன் அவள் பேச நினைத்தது. ஆனால் இப்படி ஓர் இடி வந்திறங்கக்கூடும் என்று அவள் நிச்சயமாய் எதிர்பார்க்கவில்லை.

டெலிஃபோனில் புவனேசுவரியின் குரலைக் கேட்டதுமே "என்னம்மா, பேரனா பேத்தியா?" என்று குதூகலமான குழந்தைச் சிரிப்பு டன் கேட்டார் அந்தப் பெரியவர்.

நெஞ்சுக்குள் ஏதோ பிசைய மலங்க விழித்தபடி, எ...என்ன சுவாமி?" என்றாள் புவனேசுவரி.

"உங்கள் மருமகளுக்கு சமயம் எப்படி இருக்கிறதோ என்று இரண்டு முகூர்த்தங்கள் சொல்லிவிட்டுப் போனேனே அம்மா.

"நான் போய் ஆறுமாதம் முடிந்துவிட்டதே. ஒரு மாதம் விட்டு உண்டாகியிருந்தாலும் இப்போது மருமகளுக்கு ஐந்தாம் மாதம் ஆகியிருக்கும். 'ஸ்கேனில்' ஆணா பெண்ணா என்று பாராமலா இருந்திருப்பீர்கள்?" என்று குரலில் நகை இலங்க அவர் மேலும் மேலும் பேசப் பேசப் புவனேசுவரியின் நெஞ்சு தவியாய்த் தவிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

"இ. . . இன்னும் அந்தப் பா. . . பாக்கியம் இல்லை, சுவாமி."என்று தழதழத்த குரலில் கூறிவிட்டு," "அதனால் என்ன? கவலையே படாதீர்கள். உங்கள் மகனுக்கும் மருமகளுக்கும் புத்திர பாக்கியம் நன்றாக இருக்கிறது. சிறுவயதுதானே...

"அப்புறம் அய்யாவை கேட்டதாகச் சொல்லுங்கள் எதோ முக்கியமாய் பேசவேண்டும் என்றாராம். வந்ததும் நினைவு படுத்திப் பேசச் சொல்லுங்கள். வைக்கட்டுமா" என்று பேச்சை முடித்ததை அரைகுறையாகக் கேட்டபடி ரிசீவரை வைத்தாள் புவனேசுவரி.

இமைகளை உயர்த்துவது கூடச் சட்டெனச் சிரமமாகிப் போயிற்று அவளுக்கு. மெல்லப் பார்வையை உயர்த்திக் கணவனை நோக்கி, "ஏன்" என்று ஒரு வார்த்தை கேட்டாள்.

தனஞ்சயனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. விழிகள் பளபளக்க, "பொய் தானே, அம்மா? அப்பா சொன்னது அவ்

வளவும் பொய்தானே. நிச்சயமாய் உங்களுக்கும் புரிந்து விட்டதில்லையா? நான் சொன்னபோது மறுத்தீர்களே, இப்போது நீங்களே பாருங்கள்." என்றான் எக்காளத்து டன்.

"சும்மா இரு, தனஞ்சயா. உன் அப்பா எதாவது செய்தால் அதற்குச் சரியான காரணம் ஏதாவது இருக்கும் சொல்லுங்கள். ஏன் இந்த. . . இந். . த மாதிரிப் பொய் அதுவும் இத்தனை மாதங்கள் சொன்னீர்கள்?" என்று அவரை நேராகப் பார்த்து வினவினாள் மனைவி.

தொழில நீதியில் எத்தனையோ சவால்களை சற்றும் கலங்காமல் எதிர் கொண்டு சமாளித்தவர் சிவநாதன். ஆனால் இப்போது என்ன செய்வது என்று அறியாமல் நிலை குலைந்து போனார்.

கணவன் மீது நம்பிக்கை கொண்டு மகனோடு வாதாடியவள், தவறு தெரிந்தபின்னும் குற்றவாளி என்று கழிக்காமல் காரணம் தான் கேட்கிறாள்.

காரணமும் இருந்தது மிகவும் பலமான காரணம்! ஆனால் அதை அவளது பலவீனமான இருதயம் தாங்குமா?

மனைவியின் உடல் நிலையை நினைத்து சிவநாதன் தயங்க, மகன் இன்னும் மேலே போனான். "என்னம்மா காரணம்? அதுதான் சொன்னேனே அவருக்குத் தப்பு எண்ணம். அபிராமிமீது" என்றான் கூசாமல்.

"சீ சீ . வாயைக் கழுவடா முட்டாள்." என்றாள் புவனேசுவரி கோபமாக.

திரும்பவும் தனஞ்சயன் எதோ கூற வாயெடுக்கவும் "மேலே பேசாதே, தனா. உன் அப்பாவோடு முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் பழகியவள் நான். அவர் அப்படிப் பட்டவர் அல்ல. இதற்கு வே. . . வேறு காரணம் இருக்கும். அப்படித்தானே? இ. . இவன் சொல்வது போல இல்லைதானே?" என்று மீண்டும் கணவரிடமே தவிப்புடன் கேட்டாள் புவனேசுவரி.

"இல்லையம்மா."

"பின்னே, சொல்லுங்கள். அது என்ன காரணம் என்றாலும் சொல்லிவிடுங்கள். முருகா! இவன் சொன்னதை என்னால் தாங்க முடியவில்லையே!" என்று மனைவி அரற்றவும் சிவநாதன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

அப்போதும் மகனைச் சிலகணங்கள் வெறித்துப் பார்த்தார். "ஒன்றும் இல்லையம்மா: காரணம் எனக்குத் தெரியும். அது நீங்கள் அறிய வேண்டிய விஷயமல்ல. சும்மா எங்களுக்குள் ஒரு போட்டி. . . . பந்தயம்" என்று ஏதேனும் சொல்லி நிலைமையைச் சமாளித்து விடமாட்டானா என்று ஓர் ஆதங்கம்.

ஆனால் அவனோ அசட்டையாக முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். தந்தை என்ன சொன்னாலும், அவர் உண்மையே சொன்னாலும் அவனுக்காக எதையும் செய்யும் நண்பர்களின் உதவியோடு அதையும் பொய்யாக்கி விடலாம் என்கிற நம்பிக்கை அவனுக்கு.

இதனால் மகனின் கடைசி எச்சரிக்கையை அலட்சியம் செய்ததற்கான தண்டனை அவருக்கு கிடைக்கும். அத்தோடு ஒழிகிறவர் தான்க மருமகளுக்கு அளிக்கிற பாதுகாப்பை நிறுத்திக் கொள்வார். ஆனால்...

ஒரு பெருமூச்சுடன் மீண்டும் மனைவியின் பக்கம் திரும்பினார் சிவநாதன்.

"முதலில் நீ சற்று வசதியாய் உட்கார்ந்து கொள் ளம்மா."

அவர் சொல்லை மறுக்கக் கூடாது என்பதற்காக மட்டும் போல சோஃபாவில் ஓரமாய் உட்கார்ந்து, "ப்ளீஸ், சீக்கிரம்" என்றாள் மனைவி.

புவனேசுவரி பொறுமையிழப்பது சிவந்தாதனுக்குப் புரிந்தது.

வேறு வழியின்றிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

"புவனி, இதை எங்கிருந்து எப்படிச் சொல்லுவது என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. அன்று நான் ஊட்டிக்கு. . . ஊகும்." என்றவர் உட்கார்ந்திருந்த மனைவி அண்ணாந்து தன்னைப் பார்க்க வேண்டியிருப்பதை உணர்ந்து ஒரு மோடாவில் அமர்ந்து மேலே தொடங்கினார்.

"இல்லை புவனி உனக்கு முதலில் இருந்து சொன்னால்தான் விளங்கும். நம் பையன் முதன்முதலாக ஏதோ திருமணத்தில் அபிராமியை பார்த்ததாகச் சொன்னானே, அது தவறு. அதற்கும் முன்னாலேயே, அவன் திருமணத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட ஓர் ஆண்டு முன்னதாகவே இருவரும் குற்றாலத்தில் சந்திக்க நேர்ந்திருக்கிறது. . . அங்கே ஏதோ தகராறில் தனஞ்சயனுக்குக் கையில் இந்த அடிபட்டிருக்கிறது..."

"இல்லையே. . ஏதோ விபத்தில். . சுதிரைக் காப்பாற்றப் போய் அல்லவா பட்டது?" என்றாள் புவனேசுவரி.

"அப்படிப் பொய் சொல்லி நம்மை நம்பவைத்தார்கள். அது தான் முதல் பொய். அதிலிருந்து சங்கிலித் தொடராக எத்தனை பொய்களை வீட்டுக்குளேயே எல்லோரும் சொல்லும்படி ஆயிற்று! "சே! " என்று தலையசைத்தார் சிவநாதன்.

"உனக்குத் தனத்தைத் தெரியும். தோல்வியை அவனால் ஏற்கமுடியாது. அதிலும் ஒரு பெண்ணிடம் தோற்பதை அவனால் எப்படி சகிக்கமுடியும்? "அதனால்..." பேச்சை நிறுத்தி மகனைப் பார்த்தார்.

எதோ கட்டுக் கதை கேட்பவன் போன்ற பாவனையில், மார்பின் குறுக்கே கைகளைக் கட்டி நிமிர்வோடு நின்று கொண்டிருந்தான் அவன்.

யோசனையோடு மனைவியிடம் திரும்பினார் அவர். "தனாவை இந்தச் சிறுபெண் எப்படி வீழ்த்தினாள் என்று ஆச்சரியமாய் இருக்கிறதா, புவனி? உன் மகனுக்குக் குடிமயக்கம். அபிராமியோ கராத்தே கற்றவள்."

மற்றதை ஒதுக்கி, மருமகளை ஆர்வத்துடன் நோக்கினாள் புவனேசுவரி. புன்னகை செய்து, " என்னென்னமோ 'பெல்ட் என்பார்களே. நீ எதுவரை அபிம்மா?" என்று விசாரித்தாள்.

"சும்மா 'டெமான்ஸ்ட்ரேஷன்' வகுப்புவரைதான் அத்தை ஆனால்..." என்ற மருமகள் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு மவுனமானாள்.

மகனை ஒருதரம் அண்ணாந்து பார்த்து விட்டு மீண்டும் கணவரிடம் திரும்பினாள் புவனேசுவரி. "அப்புறம்?"

"திரும்பி அடிக்க முடியாத நிலையில் நிறுத்தி அவளை வீழ்த்த வேண்டும் என்று முடிவு எடுத்தான்.

என்னென்னவோ கதை சொல்லித் திருமணம் செய்து கொண்டான்..அன்று..அன்று நான் விமானம் வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு ஊட்டிக்குப் போனேன் இல்லையா? அங்கே . ." என்று கூறி நிறுத்திவிட்டு மீண்டும் மகனைக் கெஞ்சுவது போலப் பார்த்தார் சிவநாதன்.

ஒழுக்கத்தைப் பெரிதாக எண்ணாத பட்டாம்பூச்சிப் பெண்களுக்குக் கூடத் தனஞ்சயன் அபிராமிக்கு விதித்த தண்டனை ஒப்ப முடியாத ஒன்று. 'மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமான்' பாணியில் கற்பு, கணவன், 'ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்' என்று ஓரளவு பழைய சம்பிரதாயங்களில் ஊறிப் போயிருந்த புவனேசுவரியால் இதை எப்படித் தாங்க முடியும்?

எப்படியாவது விஷயத்தைத் திசை திருப்பி மழுப்பலாம் என்றால், துணை புரிய மறுத்து மகன் திமிராய் நிற்கிறானே.

சொல்லாமல் விடுவது என்றாலும் அவன் அக்கிரமமாய்க் காட்டிய அநியாயமான பழியை விலக்க முடியாது ...

புவனேசுவரியும் விடப் போவதாக இல்லை என்பது அவளது நேரான பார்வையிலும் நிமிர்ந்து அமர்ந்திருந்த முறையிலும் நன்றாகவே தெரிந்தது.

கடவுள் மேல் பாரத்தைப் போட்டு மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

"நான் ஊட்டிக்குப் போனபோது இரவாகிவிட்டது. அங்கே தனஞ்சயனின் படுக்கை அறையில் அவன் கையில் துப்பாக்கியோடு அபிராமியின் எதிரே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுடைய நண்பர்களும் நின்று கொண்டு இருந்தார்கள். தனா அபிராமியிடம், குற்றாலத்தில் அவனை அவள் அவமானப்படுத்தியதற்காகப் பழி வாங்கவே அவளை மணந்து இங்கே தனியாகக் கொணர்ந்ததாகவும் மற்றபடி அவளை அவன் மனைவியாக நினைக்கவில்லை என்றும் அவர்கள் ஐந்து பேருமாக அப்போது அவளை . . . அவமானப்படுத்தப் போவதாகவும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் ..."

மடமடவென்று சொல்லித் தீர்த்துவிட்டார் அவர்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த புவனேசுவரியின் முகம் ரத்தப் பசையே அற்றுப் போனது போல வெளுத்தது. "போதும்!" என்று கூறியபடி எழுந்தவள் மகனின் பக்கம் திரும்பினாள். இமை தட்டமால் வெறித்துப் பார்த்தாள். தாங்க முடியாத அருவருப்பும் வேதனையும் முகத்தில் பிரதிபலிக்க, அடிவயிற்றிலிருந்து குமட்டிக் கொண்டு வர, வாந்தி எடுப்பவள் போல் இருதரம் வெற்றுக் காற்றை வெளியேற்றியவள், நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு அப்படியே கீழே விழுந்து விட்டாள்.

"அய்யோ! இவள் தாங்கமாட்டாள் என்று தானேடா இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு மூடி மறைத்தேன். பாவி, பெற்ற தாயைக் கொன்றுவிட்டாயே!" என்று பதறியபடி மனைவியிடம் ஓடிவந்து அவளது நெஞ்சில் கைவைத்து துடிப்பை உணரமுயன்றார் சிவநாதன்.

20

தந்தை பேசப் பேச அவர் சொல்வது ஒவ்வொன்றையும் எப்படிப் பொய்ப்பிக்கலாம் என்று திட்டமிட்ட படியே கேட்டுக் கொண்டு இருந்தான் தனஞ்சயன்.

இடையிடையே அவர் தயங்கித் தவித்தபோது உள்ளூரக் கொஞ்சம் பரிதாபமாகத் தான் உணர்ந்தான். தந்தை ஆயிற்றே.

ஆனால் இந்தத் தனஞ்சயன் பாதையில் தடை செய்தால் இதுதான் கதி என்று மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு அந்தத் தயக்கங்களையும் கூட எப்படிப் பயன் படுத்தலாம் என்று ஆலோசிக்கலானான் அவன்.

கடைசியில் அவர் மடமடவென்று முடித்துவிடவும். இனிமேல் தாயார் தன்னிடம் விசாரணையைத் தொடங்குவாள் என்று அதற்குத் தயாரானான்.

கணவன் பேச்சில் அவநம்பிக்கை இருந்தால் அல்லவா அடுத்தவரிடம் விசாரிக்க? பேச்சே இல்லாமல் வெறித்த அன்னையின் பார்வையைத் தாங்குவது அவனுக்குக் கொஞ்சம் கடினமாகத் தான் இருந்தது. அந்தப் பார்வையில் இருந்த ஒன்று – நிராசை அவனுள் லேசான அச்சத்தைக் கிளப்பிக் கொண்டு இருக்கையிலேயே, அருவறுத்த குமட்டலோடு தாயார் விழுந்துவிடவும் பதட்டத்துடன் தாயிடம் ஓடிவந்தான். இரண்டு எட்டுதான்.

அவசரமாக அதற்குள் ஒரு பூச்சாடியில் இருந்த பூக்களை எடுத்து எறிந்துவிட்டு அதிலிருந்து தண்ணீரை மாமியாரின் முகத்தில் தெளித்தாள் அபிராமி.

மனைவியிடம் இதயத் துடிப்பு இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை உணர முடியாது போகவே, அவள் மார்பில் கை வைத்து, கையின் மேல் கணக்குடன் லேசாகக் குத்தத் தொடங்கினார் சிவநாதன்.

மண்டியிட்டு தாயின் கையைப் பற்றி நாடித் துடிப்பைக் கவனித்து விட்டு, "துடிப்பு இருக்கிறதப்பா" என்றான் தனஞ்சயன்.

வெறுப்புடன் நோக்கி, "ஏன் இருக்கிறது என்று தோன்றுகிறதோ?" என்று வார்த்தைகளால் அவனைக் காயப்படுத்தினார் அவர்.

தொண்டையில் அடைத்ததை விழுங்கிவிட்டு, "காரை ஸ்டார்ட் பண்ணு, ப்ரீதம் . . நான் அம்மாவைத் தூக்கி வருகிறேன். நர்சிங் ஹோமுக்குக் கொண்டு போகலாம்" என்று கூறித் தாயாரைத் தூக்குவதற்காகக் குனிந்தான்.

அபிராமி தெளித்த நீரினாலோ கன்னத்தைத் தட்டி சிவநாதன் அழைத்த அழைப்பினாலோ மெல்லக் கண் திறந்தாள் புவனேசுவரி.

"அத்தை!" என்று அழைத்த மருமகளின் முகத்தைப் பார்த்ததும் அவளது கண்கள் கலங்கின.

"அம்மாவைக் காருக்குத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டும். விலகு அபிராமி" என்ற மகனின் குரல் கேட்டதும் அவள் முகம் வேதனையில் கசங்கியது.

பிரயாசையுடன் கணவர் பக்கமாகத் தலையைத் திருப்பி, "நா . . ன் இங்கே . . . வீட்டில் தான் இருப்பேன் . ." என்று எழும்பாத குரலில் முணுமுணுத்துவிட்டு அயர்வுடன் மீண்டும் கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

மேலே என்ன செய்வது என்று கேட்பது போலத் தன் முகத்தைப் பார்த்த மகனிடம், "அவள் சொன்னது காதில் விழுந்ததில்லையா? போய் டாக்டரை இங்கே வரச் சொல்" என்றார் வரண்ட குரலில் சிவநாதன்.

குடும்ப டாக்டருக்கு டெலிஃபோன் செய்தபோது, அவர் காரை மனைவி எடுத்துக் கொண்டு எங்கோ சென்றிருப்பதாகக் கூறவும், அவரை அழைத்து வருவதற்காக தனஞ்சயனுடைய நண்பர்கள் மாருதியில் பறந்தார்கள்.

அலுங்காமல் நலுங்காமல் புவனேசுவரியைத் தூக்கிச் சென்று, கீழ்த்தளத்து விருந்தினர் அறை ஒன்றில் படுக்க வைத்தான் தனஞ்சயன்.

ஒருவருக்கொருவர் தாழ்ந்த குரலில் பேசுவதும் கவலையுடன் புவனேசுவரியின் அருகில் அமருவதுமாயிருந்த தந்தையுடனோ மனைவியுடனோ கலந்து கொள்ள முடியாமல் வெளியே வந்து வைத்தியரின் வருகைக்காகத் தன்னந் தனியனாய்க் காத்திருக்கலானான் அவன்.

இது பழைய மாதிரி மாரடைப்பு அல்ல என்றார் பரிசோதனையை முடித்த டாக்டர்.

"சிறு அதிர்ச்சி. கொஞ்சம் பல வீனமானவர்கள் என்பதால் மயக்கம் போட்டுவிட்டது. ஆனால் அலட்சியமாக இருந்துவிடக் கூடாது. நடமாட விடாதீர்கள். படுக்கையிலேயே இருக்கட்டும். மேற்கொண்டு எந்த அதிர்ச்சியும் மனதைத் தாக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அவர்களுக்கு மன அமைதி தான் முக்கியம். அது கெட்டால் . . . ஆபத்துதான். பழைய மாதிரியும் போய் விடலாம். ஜாக்கிரதை" என்று ஒரு மிரட்டலோடு விடை பெற்றுச் சென்றார் டாக்டர்.

தூக்கமா மயக்கமா என்று சொல்ல முடியாதபடி கண்மூடிக் கிடந்தாள் புவனேசுவரி.

அவ்வப்போது வந்து எட்டிப் பார்த்தபடி, அன்று எல்லோருமே வீட்டிலேயே தங்கி விட்டனர்.

சிவநாதன், தனஞ்சயன், அவனுடைய நண்பர்கள் எல்லோரும்தான்.

இப்போதைக்கு உயிருக்கு ஆபத்து என்று இல்லாவிட்டாலும் புவனேசுவரி கண்மூடிக் கிடக்கையில் யாருக்கும் உணவு செல்லவில்லை.

அவ்வப்போது சிவநாதனை வற்புறுத்தி ஹார்லிக்ஸ், பால் என்று ஏதாவது உட்கொள்ள வைத்தாள் அபிராமி.

தனஞ்சயனும், அவன் நண்பர்களும் கூட எதுவும் சாப்பிடவில்லை. அபிராமிக்குத் தெரியும் தான். ஆனால் யார் சென்று அழைப்பது? ஆயினும் அவ்வப்போது தனஞ்சயனின் அறைக்குக் காபி, காம்ப்ளான் எடுத்து செல்வதைக் கண்டாள். அவனாகவே சமையல் காரரிடம் சொல்லியிருப்பான் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

மதியமாகியும் புவனேசுவரி விழிக்கவில்லை எல்லோரும் பயந்து போய் டாக்டருக்கு டெலிஃபோன் செய்து கேட்டார்கள். "பரவாயில்லை. தூங்கித் தானாக விழிக்கட்டும். விழித்ததும் ஹார்லிக்ஸ் கொடுங்கள்" என்று கூறி வைத்துவிட்டார் அவர்.

மோடாவில் அமர்ந்து மனைவியைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த மாமனாரைப் பார்க்கையில் அபிராமிக்குப் பாவமாயிருந்தது. சிலமணி நேரங்களில் பத்து வயது மூத்து விட்டாரே!

அறைக்கு வெளியே நின்று அழைத்தாள்.

"என்னம்மா?" என்று வந்தவரிடம், "மாமா நீங்கள் நேற்று இரவு ஒரு மணிக்குத் தான் தூங்கப் போனீர்கள். இப்போது போய்ப்படுத்துக்கொஞ்சநேரம் தூங்குங்கள்" என்றாள்.

"சீச்சி. வேண்டாம்மா" என்று மோடாவுக்கே திரும்பி மெல்லத் தொடங்கினார் சிவநாதன்.

"மாமா" என்று ஓர் அழுத்தத்துடன் அழைத்து அவரை நிறுத்தினாள் அபிராமி. "அத்தை உடம்பு சரியில்லாமல் படுத்திருப்பது போதாதா? நீங்களும் எதையாவது இழுத்துக் கொள்ள வேண்டுமா? ப்ளீஸ்மாமா. தயவு செய்து நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்" என்று மன்றாடினாள்.

ஆச்சரியத்துடன் மருமகளைப் பார்த்தார் அவர். "நீ கூட நான் நேற்று லேட்டாகத் தூங்கப் போனாய் . . ." என்றவர் எதையோ நினைத்தவராய், "சும்மா இருந்தவ

ளுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்று சொன்னேனை. என் நாக்கில் என்ன இருந்ததோ, மெய்யாகவே படுத்துவிட் டாளே!" என்று கலங்கினார்.

அந்தப் பொய் அவளுக்காகச் சொல்லப்பட்டது என்பதை எண்ணிக் கலங்கினாள் அபிராமி. சமாளித் துக் கொண்டு, "எங்கள் அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்றால் அப்பா ஆத்திரப்படுவார். நீங்களானால் அழு கிறீர்கள். போங்கள். போய்க் கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டீர்களானால் தான் உங்களுக்குத் தென்பு வரும். சொன்னால் கேளுங்கள் மாமா. நான் அத்தை அருகி லேயே இருந்து பார்த்துக் கொள்கிறேன் . . . அதில் எனக்கு ஒரு சிரமமும் இல்லை பரீட்சை சமயம் எத்த னையோ நாள் இரவு ஒரு மணிக்கு மேல் தூங்கி இருக்கி றேன். எனக்கு ஒன்றும் செய்யாது . . . அதுவும் நாலரை மணிக்கு டாக்டர் அனுப்புகிற நர்ஸ் வந்து விடுவார்கள். அதுவரை பார்த்துக் கொள்ள என்னால் முடியும். கவ லைப்படாமல் போய்ப் படுத்துத் தூங்குங்கள்" என்று வற் புறுத்தி அனுப்பி வைத்துவிட்டு மீண்டும் மாமியாரின் அருகில் இருந்த மோடாவில் அமர்ந்தாள்.

மாமியாரின் சோர்ந்த முகத்தைப் பார்க்கும்போது அவளுக்கு ஏதேதோ தோன்றியது.

ஆறுமாதங்களுக்கு முன் யாரென்றே தெரியாது; இப்போது இந்த புவனேசுவரிக்கு ஒன்று என்றால் எவ்வ ளவு வேதனையாக இருக்கிறது. மாமியாருக்கும் தான் அபிராமியிடம் எவ்வளவு அன்பு! புவனேசுவரி நகை களும் பட்டுச் சேலைகளும் கொடுத்தது பற்றி அவள் அவ்வளவு பெரிதாக நினைக்கவில்லை. பணம் இல்லா தவர்கள் பூ வாங்குகிறார்கள்; பணம் இருப்பவர்கள் நகை தருகிறார்கள். அடிப்படை ஒன்றுதான்.

ஆனால் அவ்வளவு கலங்கியிருந்த நேரத்திலும் அபிராமிக்குக் கராத்தே தெரியும் என்றதும் மகிழ்ந் தாளே; மருமகளிடம் எவ்வளவு அன்பு இருந்தால் அது இயலும்?

கையில் பொட்டென்று ஒரு துளி நீர் விழுந்து தெறிக்கவே யோசனையோடு கன்னத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். அவளது கண்ணீர்தான்!

அவசரமாகத் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்கையில் அறைவாயிலில் நிழலாடியது.

தனஞ்சயன்தான். ஒரு கணம் நின்று பார்த்து விட்டுத் திரும்பிச் சென்றான்.

அவனது பரந்த முதுகையும், அது பார்வைக்கு மறைந்த பின் அவன் சென்ற வழியையும் வெறித்தபடி சற்றுநேரம் உட்கார்ந்திருந்தாள் அபிராமி.

ஒரு பெருமூச்சுடன் கட்டிலுக்குப் பார்வையைத் திருப்பியவள் திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

புவனேசுவரி கண்விழித்து மருமகளின் முகத் தையே பார்த்தபடி அசையாமல் படுத்திருந்தாள்!

"அத்தை! நீங்கள் எப்போது . . . என்னைக் கூப்பிடக் கூடாது? நான் போய் மாமாவிடம் . ." என்று பரபரப்பு டன் எழுந்தவளை, "வேண்டாம்", என்ற பலவீனமான குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

"ஏன் அத்தை? மாமா இவ்வளவு நேரம் இங்கேயே தான் இருந்தார்கள். நான்தான் கொஞ்சம் 'ரெஸ்ட்' எடுங் கள் என்று அனுப்பி வைத்தேன். நீங்கள் விழித்ததும் சொல்லவில்லை என்றால் வருத்தப்படுவார். . . என்ன அத்தை? எங்கேனும் வலிக்கிறதா?" என்று, மாமியாரின் கண்கள் கலங்குவதைக் கண்டு கவலையுடன் கேட்டாள் மருமகள்.

இல்லை என்பது போலத் தலையசைத்துவிட்டுச் சற்று நேரம் அபிராமியையே பார்த்தாள் புவனேசுவரி. பிறகு, உதடுகள் நடுங்க, "அது . . அது நிஜமில்லை தானேம்மா? பொ . . பொய் தானேடா?" என்று கேட்டு முடிக்குமுன் அவளது விழிகளில் நீர் வடியத் தொடங்கி யிருந்தது.

புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கும் போது பொய்யும் மெய் தானே. வலுக்கட்டாயமாக வரவழைத்த புன்னகையோடு, "எல்.. லாம் ஒரு வே.. வேடிக்கை அத்தை. ஒரு.. ஜோக். அது தெரியாமல் மாமா . . மாமா கொஞ்சம் தப்பாக நினைத்துவிட்டார்கள்..."

"இதில் தப்பாக எப்படி நினைக்கமுடியும்..?" என்று நம்பாமல் கேட்டாள் புவனேசுவரி.

மாமியாருக்கு இப்போது மன அமைதி முக்கியம். அது கெடாமல் பார்த்துக் கொள்வது தான் மிக மிக முக்கியம்... இப்போது சமாளித்து விட்டால் பிறகு உடம்பு தேறிய பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்..

"அது... அது..எப்படிச் சொல்வது அத்தை? இந்தக் கல்லூரிகளில் புது மாணவர்களைக் கலாட்டா செய்வார்களே... அது தான் அத்தை 'ராகிங்'. அது போலத் தான் அன்று ஊட்டியில் உங்கள் பிள்ளைகள் ஐந்து பேரும் சேர்ந்து கொண்டு என்னைக் கலாட்டா செய்தார்கள். புது மாணவர்கள் மாதிரி நான் புதுப் பெண்ணாம். முதலில் நா . . நானும் பயந்து தான் போனேன், அத்தை. மாமா வேறு அந்த நேரம் பார்த்து வந்து சேர்ந்தார்களா? ' என் பயத்தைப் பார்த்து ஒரேயடியாக அதை எல்லாம் உண்மை என்றே நினைத்து விட்டார்கள். அப்படி நினைத்து என்னென்னமோ செய்து விட்டார்கள்..எனக்கு நிஜம் தெரிந்து விட்டது அத்தை. மாமாவுக்குத் தான் . . அவர்களுக்கு இன்னமும் நம்பிக்கை வரவே இல்லை அத்தை" என்று முறுவல் செய்தாள் அவள்.

ஆனால் புவனேசுவரி சுலபத்தில் தெளிவதாக இல்லை. "ஆனால்... ஆனால் தனா உன் மாமாவை..." முடிக்கமாட்டால் மீண்டும் கண்ணீர் வழிந்தது.

"அச்சச்சோ! என்ன அத்தை இது, சிறு பிள்ளை போல?" என்று கண்டித்தபடியே மாமியாரின் கண்களை மென்மையாகத் துடைத்து விட்டாள் அபிராமி.

அந்த அவகாசத்துக்குள் அவசரமாக யோசித்து முடித்து, "உங்களுக்கு உங்கள் பிள்ளையைத் தெரியுமில்லையா, அத்தை? கோபம் வந்து விட்டால் யார் என்ன என்பதே கிடையாது. அவருக்கு மாமா மேல் ஒரே . . கோபம். தன்னைத் தகப்பனார் நம்பிவில்லையே என்று ரொம்பவும் ஆத்திரம். அ . அதனால்..வந்து...வந்து... தவறாகக் குற்றம் சாட்டினால் ஒருவருக்கு எப்படி இருக்கும் என்று மாமாவை உணர வைப்பதற்காக இ . இப்படி எல்லாம் பே . பேசிவிட்டார், அத்தை" என்று ஒருவாறு சொல்லி முடித்து, அதுவரை அடைத்திருந்த மூச்சை மெல்ல ஒசையற்று வெளியேற்றினாள். அப் . . . பாடி! நம்பும் விதமாய்க் கோவையாய்க் கூறியாயிற்று!

திடுமெனப் புவனேசுவரிக்கு இன்னொரு சந்தேகம். "ஆனாலும் இப்படிக் கீழ்த்தரமாக இவ்வளவு அசிங்கமாகவா குற்றம் சொல்வது? எ . எனக்கு ஒரு மாதிரித் தெரிகிறதே!...நம்பக் கூட முடியவில்லையே! தனா அப்படிப்பட்ட பிள்ளை இல்லையே, கண்ணம்மா" என்று ஐயம் காட்டி முடிக்குமுன் அபிராமி மீண்டும் சுதாரித்து விட்டாள்.

ஒரு கேலிச் சிரிப்போடு, "எல்லா அம்மாக்களுக்கும் அவரவர் பிள்ளைகள் மட்டும் ' அப்படிப்பட்ட பிள்ளை இல்லை' தான்" என்று அலுத்துக் கொண்டாள். தொடர்ந்து, " அத்தை காலம் மாறுகிற வேகம் பெற்றவர்களுக்கு மட்டும் புரிவதே இல்லை. ஒரு தொளதொளா 'பான்ட்' தைத்துக் கொண்டான் என்று அப்பா சரவணனை எப்படித் திட்டினார் தெரியுமா? . . ஒரு கல்லூரி வாசலில் ஒரு நாள் வந்து நின்று பாருங்கள் அத்தை. சினிமா கெட்டது. அய்யய் . . யோ! என்னவெல்லாம் பேசுவார்கள் தெரியுமா? காற்றிலேயே முத்தம் கொடுப்பது, ஐ லவ் யூ சொல்வது . . . ஊகூம், அதையெல்லாம் உங்கள் முன் என்னால் சொல்லக் கூட முடியாது. அத்தை" என்று கூறி வெட்கம் போல முகத்தை இரு கைகளாலும் மறைத்துக் கொண்டு மானசீகமாய் அவளது கல்லூரி பிரின்சிபாலிடம் மன்னிப்புக்

கேட்டுக் கொண்டாள். 'அந்த மாதிரியெல்லாம் நம் கல்லூரியில் நான் பார்த்தது இல்லை மேடம். என் அத்தை உயிருக்காகச் சொன்னேன், மேடம். சாரி மேடம்.'

இத்தனை பொய்யும் நடிப்பும் பயனற்றுப் போய் விடும்போல, "அபிராமி, நீ..நீசொல்வது நிஜம் தானே? என்னைப் பார்த்துச் சொல்லு . ." பலவீனமான குரலிலும் உறுதியைக் காட்டிக் கேட்டாள் புவனேசுவரி.

சிரமமாக இருந்தபோதும் மனதை அடக்கி, "நிஜம்" என்றாள் அபிராமி.

"என்னைத் தூக்கிவிடு."

மாமியாரின் தோளைப் பற்றி முதுகின் கீழ்க் கை கொடுத்துத் தூக்கி உட்கார வைத்தாள் அபிராமி.

ஆனால் புவனேசுவரி கட்டிலில் இருந்து இறங்க முயற்சிக்கவும் மருமகள் மிரண்டு போனாள். "அத்தை, வேண்டாம் அத்தை. நீங்கள் படுக்கையில் தான் இருக்க வேண்டும் என்று டாக்டர் சொல்லியிருக்கிறார்" என்று பதட்டத்துடன் மாமியாரைத் தடுக்க முயற்சித்தாள்.

"பெரிய டாக்டர்!" என்று அடுத்த காலையும் கீழே வைத்தாள் புவனேசுவரி.

"அத்தை, ப்ளீஸ். நான் போய் மாமாவை அழைத்து வருகிறேன். அதன் பிறகு வேண்டுமானால் . . ." என்று திகிலுடன் அபிராமி கெஞ்சும்போதே புவனேசுவரி கையை ஊன்றிக் கட்டிலில் இருந்து இறங்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

"அத்தை..ப்ளீஸ் வேண்டாம்.." என்று தாங்கிய மருமகளிடம், "வா அபி, நான் உன் தோள் மீது சாய்ந்து கொண்டு நடக்கிறேன். அதை விட்டு மாமாவைக் கூப்பிடுகிறேன் என்று போனாயானால் நானாகவே நடந்து போய்விடுவேன் . . ." என்று மிரட்டினாள் பெரியவள்.

தனஞ்சயன் பிடிவாதத்தில் யாருடைய வாரிசு என்று அப்போது புரிந்தது அபிராமிக்கு.

புவனேசுவரி தானாக நடப்பதற்குத் தாங்கிச் செல்வது மேல் என்று அவளது பாரத்தை முடிந்த அளவு தன் மேல் தாங்கியபடி நடத்திச் சென்று ஹாலில் அருகில் கிடந்த சோஃபாவில் உட்கார வைத்தாள்.

அந்த அளவு சிரமம் கூடத் தாங்காமல் சற்று மூச்சு வாங்கியது புவனேசுவரிக்கு. களைப்புடன் சோஃபாவில் சாய்ந்து கொண்டு, "நீ போய் தனத்தை . . ." என்று தொடங்கியபோது, பின்புறமிருந்து, ஒரு ட்ரேயில் ஐந்து கோப்பைகளில் ஏதோ பானத்துடன் வேலையாள் ஒருவன் வந்தான்.

ஐந்து கோப்பைகள்!

வேலையாளைக் கை ஜாடையாலேயே அழைத்து, ட்ரேயை டீபாய் மேல் வைத்து விட்டுப் போகச் சொன்னாள்.

ட்ரேயை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்த வேலையாள் மாடியைப் பார்த்து, ஒரு கணம் தயங்கி நின்று விட்டு, மீண்டும் எசமானி செல்லும்படி கைகாட்டவும் பின்னே சென்று மறைந்தான்.

"நீ சொல்வதுதான் உண்மை என்றால் இந்த ட்ரேயை எடுத்துக் கொண்டுபோய் தனத்திடம் கொடுத்துவிட்டு, அவர்கள் குடித்ததும் வாங்கிக் கொண்டுவா" என்று புவனேசுவரி சிரமப்பட்டுச் சொல்லுமுன்பாகவே விஷயத்தை ஊகித்து விட்டாள் அபிராமி.

ஆனால் அதற்குமேல் என்ன நடக்கக் கூடும்?

நோயுற்ற தாயார் கீழே காத்திருக்கும் போது பெரிதாக எதுவும் நடந்து விடும் என்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அதை மட்டும் நம்பித் தனஞ்சயனின் அறைக்குள் செல்ல அவளுக்கு அச்சமாக இருந்தது. மதம் கொண்ட யானையும் கோபம் கொண்ட தனஞ்சயனும் ஒன்றல்லவா?

மனதைக் காட்டமல் மறைத்து கஷ்டப்பட்டு லேசாக புறுவலித்தாள். "உங்களைத் தனியே விட்டுவிட்டு எங்

கேயும் போகக் கூடாது என்று மாமாவின் உத்திரவு, அத்தை. அதனால் அலெக்சையே ..."

சோர்வை மீறிய உறுதியோடு தலையசைத்தாள் புவனேசுவரி. "தனியே இருந்தால் நான் செத்துவிடமாட்டேன், அபிராமி. ஆனால் அவர் சொன்னது மட்டும் நிஜமாக இருந்தால் அவனைப் பெற்றதற்கும், அவனோடு மற்ற நால்வருக்கும் சோறு போட்டு வளர்த்ததற்கும் இனி நான் உயிரோடு இருப்பது நியாயம் இல்லை.." என்று முடிக்குமுன் மூச்சிரைத்தது அவளுக்கு.

"நான் ..." என்று மீண்டும் தயக்கத்துடன் தொடங்கிய மாமியாரின் கண்களில் நிராசை படருவதையும், உடல் சோர்வதையும் கண்டு சட்டெனக் குனிந்து காஃபித் தட்டைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

மீண்டும் புவனேசுவரியைப் பார்த்தாள்.

சோர்ந்த அவளது கண்கள் பிடிவாதத்தையே காட்டவும், மாடிப்படியை நோக்கி நடந்தாள்.

உள்ளே சென்று தட்டை வைத்துவிட்டு வருமுன் அவன் சீண்டுவானோ? எல்லோருமாகச் சேர்ந்து இருக்கிறார்களே, முன்பே என்ன செய்தாலும் வெளியில் சொல்வாயா? என்றானே. இப்போதும் அதே துணிவுடன் எங்கேனும் தொட்டுவிட்டால்?

நெஞ்சு நடுங்கியது அவளுக்கு. பஸ்சில் போவது போல நினைத்துக் கொள்ள எண்ணும் போதே, இடி மாடுகளுக்குப் பயந்து காலையில் கூட்டமில்லாத பஸ் பார்த்துப் போவது நினைவு வந்து தொலைத்தது.

மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

புவனேசுவரியின் பார்வையில் ஐயம் படரவும், நேரே பார்த்தபடி படி ஏறலானாள்.

எத்..த்தனை படிகள்! வெறும் காஃபி ட்ரேதானே. இது ஏன் இந்தக் கனம் கனக்கிறது?

கால் இடறினாற்போலப் படிகளில் விழுந்து விட்டால் அதற்குமேல் போக வேண்டியிராதே,

ஆனால் விழுவதைப் பார்த்து மாமியார் பதறி எழுந்து நடக்கமுயன்றால் ஆபத்து ஆயிற்றே!

இன்றும் ஐந்துபடி. நாலுபடி. மூன்று .. இரண்டு .. ஒன்று.

இடப்புறம் திரும்பி நாலு எட்டு நடந்தால் தனஞ்சயனின் அறை ....

தளத்தில் பதித்திருந்த பார்வையில் ஒரு ஜோடிக் கால்கள் படரவும் நின்றாள்.

"அடடா, அம்மாவைத் தனியே விட்டுவிட்டாவது எங்களுக்காக இதை நீங்களே எடுத்து வரவேண்டுமா, சிஸ்டர்?"

சிஸ்டர்!

பிரமித்த பார்வைக்கு விழிகளால் சேதி சொன்னபடியே, "அதை இப்படித் தந்துவிட்டு முதலில் அம்மாவிடம் போங்கள், சிஸ்டர். ட்ரேயிலிருந்து காஃபிக் கப்பை எடுத்துக் குடிக்க எங்களால் முடியும். அதை எடுத்துத் தர நீங்கள் வரத் தேவையில்லை. தயவு செய்து முதலில் அம்மாவிடம் செல்லுங்கள்" என்று உரக்கக் கூறி காஃபி ட்ரேயை அவள் கையிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டு தனஞ்சயனின் அறைக்குள் சென்றான் விஸ்கி, ஊகூம், விசுவநாதன்!

தொடர்ந்து, "சாரி பிரதர். அவர்கள் எங்களுக்கும் ... எங்களுக்கும் தாயார் தான். அம்மா மனம் நோவதை எங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது" என்று கீழே கேளாதபடி தணிந்த குரலில் அவன் கூறுவதைக் கேட்டபடி திரும்பி நடந்தாள் அபிராமி.

ஏதோ பெரும் சுழலில் இருந்து விடுபட்டுவிட்ட உணர்வு அவளுக்கு உண்டாயிற்று.

21

விசுவநாதனின் பேச்சு, அவள் உத்தேசித்த படியே புவனேசுவரியின் காதுகளில் தெளிவாக விழுந்திருந்தது அவள் முகத்தைப் பார்த்ததுமே அபிராமிக்குத் தெரிந்து போயிற்று.

"நிம்மதி தானா?" என்று சிரித்து விட்டு, மருமகள் கொணர்ந்த ஹார்லிக்சைக் குடித்துவிட்டு, சோஃபாவி லேயே வசதியாகச் சாய்ந்து கொண்டாள்.

சற்றுப் பொறுத்துத் தாயாரைப் பார்க்க வந்த தனஞ் சயன் மீண்டும் அவளை அலுங்காமல் நலுங்காமல் தூக்கிச் சென்று படுக்கையில் விட்டான்.

தூக்கிச் செல்லும்போது, மகனின் தலைமுடியை அலைந்து, "என்னதான் உன் கோபம் நியாயம் என்றா லும் இனி அப்பாவிடம் இப்படிப் பேசக் கூடாது. சரியா?" என்று செல்லமாகத் தாய் கேட்கவும் அபிரா மியை ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டுத் தலையை மட்டும் அசைத்தான் அவன்.

கரைத்தாற்போல அபிராமி எடுத்து வந்த மோர்ச் சாதத்தில் கொஞ்சம் உட்கொண்டு விட்டு, டாக்டர் அனுப்பியிருந்த மாத்திரைகளையும் விழுங்கிவிட்டு மீண்டும் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தாள் புவனேசுவரி.

தனஞ்சயனின் உத்தரவின் பேரில் கொண்டு வரப் பட்டு கட்டிலின் அருகே போடப்பட்டிருந்த சோஃபா வில் அமர்ந்து மாமியாரைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அபிராமி பலத்த யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

சுழலிலிருந்து விடுபட்டு விட்டாள்தான்.

புவனேசுவரிக்கு உடம்பு பரவாயில்லை என்று தெரிந்ததும் நாலு நண்பர்களும் விடை பெற்றுக் கொண்டு அவரவர் இடம் நாடிச் சென்று விட்டார்கள். 'சிஸ்டர்' என்று அழைத்து அவளிடமும் விடை பெற்றார் கள். இனி இது மாறுவதற்கில்லை.

ஆனால் இந்தச் சுழலை உருவாக்கிய காட்டாற்று வெள்ளம் சற்றும் வேகம் குறையாமல் அதே போலத் தான் ஓடிக் கொண்டு இருக்கிறது.

அவளை அடித்துச் சுருட்டிக் கொண்டு போய் அழித்து விடத் துடித்துக் கொண்டும் இருக்கிறது.

இதிலிருந்து தப்புவதற்கு இருந்த ஒரு வழியையும் மாமியாரின் நிம்மதியையும் உயிரையும் காப்பதற்காக என்று அபிராமியே மூடிவிட்டாள்.

கணவன் நல்லவன் என்று மாமியாரிடம் உறுதிப் படுத்தியாயிற்று. அதேசமயம், முன்போலச் சிற்றம்பல சுவாமியின் பின்னேயும் மறைந்து கொள்ள முடியாது.

கிடைத்தட்ட ஆப்பு அசைத்த குரங்கு தான். இப்படி அப்படி அசைய முடியாதநிலை.

மிஞ்சி மிஞ்சி ஒரு மணி நேரம் தூங்கியிருப்பார் சிவநாதன். அதற்குள் விழித்து மனைவியிடம் ஓடி வந்து விட்டார்.

அப்போது புவனேசுவரி உறங்கிக் கொண்டிருந் தாள்.

அபிராமிக்கு அவரிடம் நடந்ததை முழுமையாகச் சொல்லும் தைரியம் வரவில்லை. நண்பர்கள் நால்வரும், புவனேசுவரி விழித்திருந்த போது, அவளிடம் சொல்லிக் கொண்டு போய்விட்டதாக மட்டும் உரைத் தாள்.

"கழுதைகள்! போனதே நல்லது" என்றார் சிவநா தன் வெறுப்புடன்.

அது பொறுக்காமல், "இல்லை மாமா. அவர்கள் உங்கள் பிள்ளையிடம் இனி இந்தத் தவறு வேண்டாம் என்று புத்தி சொன்னார்கள்" என்றாள் மெதுவாக.

"ஓ! ஆச்சரியம் தான். அவர்களுடைய தர்மதாதா சாட்சாத் பாதர் – அவனுக்கே புத்தி சொல்லும் அளவு தைரியம் வந்துவிட்டதா? நல்லது. மிகவும் நல்லது" என்றார் அவர் திருப்தியோடு.

மாலையில் ஒரு நர்சை அழைத்துக் கொண்டு டாக்டர் வந்தார். புவனேசுவரியின் உடல்நிலை திருப்தி கரமாக இருப்பதாகக் கூறினார். மருந்துகளை ஒழுங்காகக் கொடுக்கும் படியும், கொழுப்பு, இனிப்பு குறைந்ததாக விருப்பமான உணவு உண்ணலாம் என்றும், ஆனால் ஒய்விலேயே குறைந்தது ஒரு வாரமேனும் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறிச் சென்றார்.

டாக்டரை அனுப்பிவிட்டு வந்த கணவரிடம், "நமக்கு ரொம்ப வயதாகி விட்டது போல இந்த இளசுகள் விஷயம் ஒன்றும் தெரியவில்லை. நீங்களும் கவலைப்படாதீர்கள். எல்லாம் உப்புப் பெறாத விஷயம்... அபியிடம்... கேளுங்.. கள்.." என்று கூறியபடியே மீண்டும் கண்ணயர்ந்து விட்டாள் புவனேசுவரி.

என்ன? என்று புருவ அசைவால் கேட்டவரிடம் தலையசைத்து அழகாக முறுவலித்ததோடு நிறுத்திக் கொண்டாள் அபிராமி.

அவரும் மேலே எதுவும் கேட்கவில்லை. என்னவோ கதை சொல்லி மாமியாரின் மனதைச் சாந்தப் படுத்தியிருப்பாள் மருமகள் என்று ஊகித்து அத்தோடு விட்டுவிட்டார்.

புவனேசுவரிக்கு அபாயம் இல்லை என்பதாலும், பார்த்துக் கொள்ள நர்ஸ் உடன் இருந்ததோடு கூடவே அபிராமியும் அதே அறையில் படுத்துக் கொள்ளவும் சிவநாதன் நிம்மதியோடு தன் அறைக்கு உறங்கச் சென்றார்.

"டியூட்டியில் இருக்கும் போது படுக்கக் கூடாது; காலையில் மாற்று நர்ஸ் வரும்வரை அதிகபட்சம் உட்கார்ந்துதான் இருப்பேன்" என்று கூறி, கட்டில் அருகே கிடந்த சோபாவில் சாய்ந்து கோழித்தூக்கம் போட்டார் நர்ஸ்.

தனக்காகச் கொண்டுவந்து போடப்பட்டிருந்த படுக்கையில் படுத்த அபிராமிக்கு உறக்கம் வரவில்லை. ஒரே யோசனை.

சத்தமின்றி வந்து, தாயாரை எட்டிப் பார்த்துவிட்டுத் தனஞ்சயன் சென்றதைப் பார்த்தபடி அசைவின்றிப் படுத்திருந்தாள் அவள். எதிர் காலத்தை எண்ணி அவளுக்கு மிகவும் கலக்கமாக இருந்தது.

கவனத்தோடு இருந்து அவ்வப்போது வருவதை எதிர் கொண்டு சமாளிக்கலாம் என்று இனி இருக்கமுடியாது.

இன்றே இந்தப்பிடிவாதம் பிடித்தவள் புவனேசுவரி, நாளை மேலும் உடல் ஆரோக்கியம் பெற்று வருகையில் அவளை ஏமாற்றுவது முடிகிற காரியம் அல்ல.

இந்த நாலு நண்பர்கள் புத்தி பெற்று, புத்தி கூறிச் சென்றுவிட்டதால் மட்டும் தனஞ்சயன் அடங்கி விடுவானா?

அவனுக்கு அபிராமியை அவமானப்படுத்துவது தான் குறிக்கோள். அதற்காக வேறு நாலு பேரை அழைத்துவரமாட்டான் என்று என்ன நிச்சயம்? அவனது கோணல் புத்தியும் கோபவெறியும் கட்டாயமாக அதைத்தான் செய்யும்.

அதைத் தடுப்பது தான் மிகவும் முக்கியம். மாமியார், மாமனாரின் மனம் புண்பட்டு விடாமல் அதைச் செய்ய வேண்டும். பெற்றவர்களின் நினைவும் சேர்ந்து அவளை உந்தியது.

படுக்கையில் எழுந்து அமர்ந்து பார்த்தாள்.

விடிவிளக்கின் ஒளியில் புவனேசுவரி அயர்ந்து தூங்கியில்வது தெரிந்தது. பக்கத்திலேயே நர்ஸ். எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று தலையணையை ஒட்டி மணிவேறு.

இங்கே அவள் இன்று அவசியமில்லை.

முந்தைய இரவின் நினைவு காலைப் பின்னுக்கு இழுத்த போதும் ஓர் உறுதியோடு நடந்து மாடிப்படி ஏறிப் போனாள் அபிராமி.

தனஞ்சயனின் அறைக்கதவை லேசாக ஒருமுறை தட்டிவிட்டு, பதிலுக்குக் காத்திராமலே கதவை திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்று கதவைச் சாத்தினாள்.

தனஞ்சயனும் தூங்கிக் கொண்டு இருக்கவில்லை. படுக்கக்கூட இல்லை.

படுக்கையில் அமர்ந்து, முடிந்து கொண்டிருந்த சிகரட்டிலிருந்து அடுத்ததைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தவன் கதவுதிறக்கவும் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அபிராமியைக் காணவும் பதறிப்போய், "அம்மா" என்று எழுந்தவன், அவள் தலையசைக்கவும் ஒரு பெரு மூச்சுடன் அமைதியானான். சிறு யோசனையுடன் இமைகள் லேசாக இறங்க, "என்ன?" என்று வினாவினான்.

"உ..உங்களிடம் ஒன்று பேச வேண்டும்." என்றாள் அவள்.

கையிலிருந்த சிகரட்டுகளை அருகிலிருந்த சிறு மேஜையில் இருந்த 'ஆஷ் டிரே' யில் போட்டுவிட்டு ஓரமாய் ஒதுங்கி அமர்ந்து கையைக் காட்டி, "உட்கார்" என்றான் அவன்.

அவன் காட்டிய இடத்தில் அபிராமி உட்கார்ந்ததும், "என்ன விஷயம்? சொல்லு" என்றான்.

கவனத்துடன் உணர்ச்சிகளைத் துடைத்த குரல். இதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வது என்று ஒருகணம் தயங்கினாள் அபிராமி. ஆனால் தயங்கிக் கொண்டு இருப்பதற்காக அவள் இங்கே வரவில்லையே.

மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு, "அத்தை மிகவும் கலங்குகிறார்கள். அதனால் . . அதனால் அத்தை முன்னால், மாமா முன்னால்... மற்றவர்கள் முன்னிலையில் நீங்கள் என்னிடம் நல்லபடியாக நடந்து கொள்ளுங்கள் . . . அப்புறம் . . வந்து . தனியாக நீங்கள் என்னிடம் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளுங்கள். ம

மற்றமாதிரி தயவு செய்து வேண்டாம் . ." என்று ஒருவாறு சொல்லி முடித்து விட்டாள்.

சிலகணங்கள் பேசாமல் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தான் தனஞ்சயன். பிறகு நிமிர்ந்து, " நேற்று காயம் பட்டதா?" என்றான் கம்மிய குரலில்.

அவள் பேசாமல் இருக்கவும், "காட்டு, பார்க்கிறேன்" என்று அவளை நெருங்கி அவளது கூச்சம் கவனியாமல், துணியை விலக்கிப் பார்த்தான். வேகமாக உள்ளிழுத்த மூச்சுடன், " காட்!" என்று அதிர்ந்தான். காயத்தை மிருதுவாக வருடியபடி, "மருந்து போட்டாயா?" என்று வினவினான்.

அபிராமி திக்குமுக்காடிப் போனாள்.

அவள் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரிப் பெண். சும்மா எருமை மாட்டின் மேல் மழை பெய்ததுபோல ஒன்றும் உணராமல் இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு செல்ல அவளால் முடியாது. படிக்கும் போதுகூட, கூட்டமாகி விட்டால் உரசுவார்களே என்று பயந்து அரைமணி முன்னதாகக் கிளம்பிச் சென்று, மகளிர் பஸ்சுக்காகக் காத்து நின்று திரும்பி வருவாள்.

ஆண் கரம் பட்டிராத உடல் அது.

முந்தைய இரவில் அவனது முரட்டுத் தனத்தால் பயம் ஒன்று தான் தெரிந்தது. தனஞ்சயன்தான் கணவன் என்கிற வார்த்தைக்கே அவளை அலற வைத்திருந்தானே!

இன்றும் அந்த வேதனைகளையே எதிர்பார்த்து, அதைப் பல்லைக் கடித்து சகிப்பது என்ற முடிவுடன் வந்திருந்தவளை இந்த இதமான வருடல் என்னவோ செய்தது.

திருமணத்திற்கு முன் அவள் கண்ட கனவுகளைத் தட்டி எழுப்பி உயிர்த்தெழச் செய்தது. உடல் சிலிர்க்க உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தாள் அபிராமி.

"ஏதாவது மருந்து போட்டாயா?" என்று காயத்தையே பார்த்தபடி திரும்பவும் கேட்டவன், அபிராமியிடமிருந்து பதில் வராது போகவும் சற்றே திரும்பியிருந்த அவள் முகத்தைப் பார்த்தான்.

கண்களில் வியப்பு பரவ, நம்பமாட்டாதவன் போல, அபிராமியின் முகத்தைத் திருப்பி, "நீ.. நீ மெய்யாகவே என்னை மன்னித்து விட்டாயா, அபிராமி?" என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டான் தனஞ்சயன்.

கன்னங்கள் செம்மையுற லேசாக முறுவலித்தாள் அபிராமி.

ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன், "அபி!" என்று ஆவலாக அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

ஆனால் உடனே அவளைவிட்டு விலகி எழுந்து நின்றான்.

திகைப்பும் சிறு பயமுமாகக் கணவனை அண்ணாந்து பார்த்தாள் அபிராமி.

அவளது பார்வையில் இருந்த கேள்விக்குப் பதிலாக, "என்னளவில் நான் உன்னைத் திருமணம் புரியவே இல்லையே" என்று வருத்தமாக உரைத்தான் அவன்.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது? அந்த 'இந்திரன் சந்திரன்' கதையெல்லாம் இப்போது அவனைத் துன்புறுத்துவது நன்றாகவே தெரிந்தது. அந்தப் பேச்சுகளுக்கும் செயல்களுக்கும் என்ன சமாதானம் சொல்ல முடியும்?

எப்படியும் அவன் வேதனைப்படுவது தாங்காமல், "மறந்துவிடுங்கள்" என்று தேறுதலாக ஏதோ பேசத் தொடங்கினாள் அவள்.

அபிராமியின் உதட்டில் ஒரு விரலை வைத்து அவளது பேச்சை நிறுத்தினான் தனஞ்சயன்.

அவளது கையைப் பற்றி எழுப்பி, "என்னுடன் வா" என்று அவளை எழுப்பி அழைத்துச் சென்றான்.

கணவன் அழைத்துச் சென்ற இடம் பூசையறையாக இருக்கவும் ஆச்சரியப்பட்டாள் அபிராமி.

அந்த அறையில் இதுவரை அவனை அவள் பார்த்ததே இல்லை!

பூசையறை விளக்கை ஏற்றிவிட்டு, "அதைக் கழற்றிக் கொடு" என்று அவன் மாங்கல்யத்தைக் காட்டவும் தலையசைத்துப் பின்னடைந்தாள் அவள்.

"பரவாயில்லை, அபிராமி. அதை நான் கட்டவில்லை பார். சும்மா கழற்றிக் கொடு" என்று அவன் கையை நீட்டவும் அதற்கு மேல் மறுக்க மாட்டாமல் அதைக் கழற்றிக் கணவன் கையில் கொடுத்தாள்.

பெரிய முருகன்படம் ஒன்று உண்டு அங்கே. வள்ளி தெய்வானையுடன் வேலும் மயிலுமாய் ஓராறு முகமும் பன்னிரு கரங்களுமாக ஷண்முகநாதன் படம்.

அதன் பாதத்தில் மாங்கல்யத்தை வைத்துவிட்டுச் சிறிது நேரம் கண்மூடிக் கைகூப்பி நின்றான் தனஞ்சயன்.

மூடிய இமைகளின் வழியே இரு சொட்டு நீர் வழிவதைக் கண்டு அதிசயித்துப் போனாள் அபிராமி. தானும் பூசாரியைப் பார்த்து, "இனியேனும் நடப்பவை நல்லவையாக இருக்கட்டும், தெய்வமே" என்று வேண்டினாள்.

வழிந்த கண்ணீரைப் பற்றிய கவனமே இல்லாமல் முருகன் பாதத்திலிருந்த தாலியை எடுத்து அபிராமியின் கழுத்தில் அணிவித்தான் தனஞ்சயன். திருநீறை எடுத்துத் தனக்குப் பூசிக் கொண்டு அவளது நெற்றியில் வைத்தும் விட்டான். முருகன் காலடியில் கிடந்த குண்டு மல்லிகை மலர் ஒன்றை எடுத்து அவள் கூந்தலில் வைத்துவிட்டு, "வா" என்று தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

படுக்கையில் அமரவைத்து, "அங்கே ஷண்முக நாதரின் முன்னே என்னை என்னவென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாய்? 'இந்த வினாடியிலி

ருந்து இவள் என் மனைவி. இவள் கண்களில் இருந்து ஒரு சொட்டு நீர் வராமல் என் உயிருள்ளவரை காப்பாற்றுவேன்' என்று சத்தியம் செய்தேன், அபி. நீ என்னை நம்புகிறாயில்லையா?" என்று திடுமெனத் தோன்றிய ஒரு கலக்கத்துடன் கேட்டான் தனஞ்சயன்.

புன்னகையோடு அவன் கைகளைப் பற்றி இதழ் பதித்தாள் அவன் மனைவி.

திருமணமாகி ஆறுமாதங்களுக்குப் பிறகு, தனஞ்சயனும் அபிராமியும் ஊர் உலகத்துக் கணவன் மனைவி போலக் கலந்து பேசி மகிழ்ந்தார்கள்.

அவன் தன்னைப் பற்றி மனைவியிடம் சற்று அதிகமாக விளக்கினான். "எனக்குச் சிறுவயதிலிருந்தே உடல் கூச்சம் அதிகம், அபி. அத்தோடு இதோ பார், மார்பில் வேல் மாதிரி ஒரு வெள்ளை மச்சம் இருக்கிறது பார், இதைக் காட்டி ஒரு தாத்தா ஏதோ சொன்னார். அது வேறு சேர்ந்து கொண்டதா? என் குறைந்த பட்ச ஆடை பனியன், ஷார்ட்ஸ் தான். அதில்லாமல் என்னை யாரும் பார்த்ததே கிடையாது.

"அந்த . . . அப்போது என் கை சிதைந்ததே . . இரண்டு கைகளிலுமே பலமான காயங்கள். அதன்பின் குளிக்க, உடைமாற்ற, . . . பாத்ரூம் சமாசாரம் . . என்று எல்லாவற்றுக்குமே அடுத்தவர் உதவியை நாடும்படி ஆயிற்றா, ஒவ்வொரு தடவைக்கும் இதற்குப் பழி இதற்குப் பழி என்று பழி வெறியை மேலே மேலே வளர்த்துக் கொண்டே போய்விட்டேன்.

"எத்தனை எத்தனை வழிகளை யோசித்துக் கடைசியாக இதைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். தெரியுமா? ஒரு முத்தத்தைக் கூட மறுக்கிற ஒருத்தியை இந்த அவமானம் தான் உயிருள்ள வரை தீ யாய் எரிக்கும் என்று . . . அவ்வளவு கொதிப்பு, ஆத்திரம் எனக்கு . . . .

"ஆனால் அன்று நீ குற்றாலத்தில் நடந்து கொண்ட முறையில் தப்பே இல்லை என்று இப்போது புரிகிறது. ஓர் ஒழுக்கமான பெண் வேறு எப்படி நடக்க முடியும்

புரிந்து கொள்ளும் புத்தியோ விருப்பமோ அப்போது எனக்கு எதும் இல்லாமல் போயிற்று.

"கொஞ்சம் யோசித்திருந்தால் புரிந்திருக்கும், அபிராமி. உனக்குரிய தண்டனையை நிர்ணயித்ததுமே அதை நிறைவேற்றுவதற்கான வழிமுறைகளையும் எனை நீ பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டேனில்லையா? முதலில் அப்பாவை ஏமாற்ற நல்லவனாய் நடிக்கத் தொடங்கினேன். வீட்டுக்குள்ளேயே பொய் பித்தலாட்டம் என்று தொடங்குகிற ஒன்று எப்படி சரியானதாக இருக்க முடியும்? அதை யோசிக்கிற அளவு அன்று புத்தி இல்லை, அபி. அதைத் தான் பழி மண்ணாங்கட்டி என்று பழுங்கடித்து வைத்திருந்தேனே . ."

அவன் மிகவும் வருந்துவதை உணர்ந்து, அவன் தோளை வருடி, "விட்டுவிடுங்களேன். அதையெல்லாம் நினைப்பானேன். அடியோடு மறந்துவிட்டு நிம்மதியாக இருங்கள்" என்று அவனைத் தேற்ற முயன்றாள் அபிராமி.

"ஊகூம்" என்றான் அந்தப் பிடிவாதக்காரன். "என்னைப் பற்றி நீ நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அபிராமி. உன்னோடு சேர்ந்து நானும் இன்னொருதரம் என்னை மட்டித்தனத்துக்கு அடி கொடுத்தாக வேண்டும். இனி ஒருதரம் பிழை புரியும் எண்ணம் கூட வரக் கூடாது இல்லையா?" என்று மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

"உன்னைப் பழி வாங்க அன்று நான் பொய்யைத் தொடங்க, என்னிடமிருந்து தப்ப நீயும் உன்னைக் காப்பாற்ற அப்பாவுமாக சங்கிலித் தொடராக எத்தனை பொய்கள்! நான் தொடங்கிய இந்தப் பொய்மைச் சங்கிலி இன்றோடு அறுபடட்டும் . . .

"கொஞ்ச நாட்களாக இன்னொரு மாறுதல் அபி. அன்று நீ தோட்டத்தில் நின்றாய், பார் காலை மலரின் பொலிவும் தூய்மையுமாக நீ நிற்பதை சன்னல்வழியே பார்த்ததும் உடனே உன்னை முத்தமிட வேண்டும் என்கிற திடீரென ஒரு வேகம் வந்தது. ஆசைகளை அவ்

வளவாய் அடக்கிப் பழக்கமில்லையா, இடம் பொருள் ஒன்றும் கவனியாமல் வந்து விட்டேன். நீ திமிறி விலகிக் கொண்டதும் என்னமாய் வந்தது தெரியுமா?

"என்னை மயக்க முயற்சிக்கிறாய். சீண்டி விட்டு வேண்டுமென்றே வதைக்கிறாய் என்று நினைத்தேன்."

"நானா?! அய்யோ, நீங்கள் பார்த்ததே எனக்குத் தெரியாது" என்றாள் அபிராமி.

"தெரிந்திருந்தால் அங்கே நின்றிருக்கவும் மாட்டாய் தான். ஆனால் அது அன்று தெரியவில்லையே! உன் வீட்டில் 'நைட்டி'யில் நின்ற போதும் அப்படியேதான் நினைத்தேன் ..."

"அது . . உங்களுக்காக மாற்றினால் அம்மா சந்தேகப்படக் கூடும் என்று ..."

"உண்மைதான். ஆனால் அன்று வேறு மாதிரி நினைத்து அதற்கும் ஒரு தனி தண்டனை கொடுக்க எண்ணினேன். ஆனால் தண்டனை என்கிற பெயரில் என் மோகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளத் துடித்தேன் என்பதை அப்போது உணரவில்லை இந்த இடியட்."

"கணவனாக உணரத் தொடங்கியிருக்கிறீர்கள். அதை ஏன் குறைவாகப் பேசுகிறீர்கள்?" என்று அவனைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றாள் அபிராமி.

"கணவனாக அல்ல. வேட்கை கொண்ட மிருகமாக. ஒரு கணவன் இந்த மாதிரி மனைவியைக் கேவலப் படுத்த முனைவானா? நான் செய்ய முயன்றது எவ்வளவு கொடூரம் என்பதை அம்மாவுக்கு ஓர் 'அட்டாக்' வந்து மண்டையில் அடித்துச் சொன்ன பிறகு தானே இந்த முட்டாளுக்குப் புரிகிறது. என்னமாய் அருவருத்துப் போனார்கள்! அவர்கள் 'என் முகத்திலேயே வாந்தி எடுத்தது போல இருந்தது ..."

பிடிவாதமாய்த் தன் நெஞ்சைக் கீறிக் கிளறி ரணமாக்கித் துடிப்பவனை எப்படித் தடுப்பது?

அவனது 'அம்மா அன்பைப் பயன்படுத்தி, "உங்கள் அம்மா ஒன்று சொன்னார்களே!" என்று தொடங்கி வைத்தாள். "உங்களுக்குக் கூச்சம் அதிகம் என்று நீங்கள் பெரியவர்களுமுன்பே எனக்குத் தெரியும். அத்தை முன்பே வெளியில் சொல்லிவிட்டார்கள். மூன்று வயதிலிருந்தே நீங்கள் தானே குளிப்பீர்களாம்? அப்போது யாராவது பாத்ரூமுக்குள் வந்துவிட்டால் ஒரே ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணுவீர்களாமே. அத்தைகூடக் கைகால் மட்டும் தான் கழுவ விடுவீர்களாம்! அத்தை சொல்லிவிட்டார்கள்."

"ஹ்ம்ம்..." என்று சற்றுப் பெருமையுடனேயே தனஞ்சயன் தலையைத் தூக்கிக் கொண்டான். "என்னவோ, அப்போதிருந்தே, வேறு உடம்பை அடுத்தவர் பார்ப்பது, தொடுவது எல்லாமே எனக்குப் பிடிப்பதே இல்லை.."

அபிராமிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

அவனுடையின் மவுனச் சிரிப்பை உணர்ந்து, அவனைப் புரிந்து, கூடவே தானும் சிரித்து, அவளை இழுத்து மடியமர்த்து, "நீ தனி" என்றான் அவளுடைய தலைமுடியை

"உன்னைப் போல நண்பர்கள் கூடவா, வேறு? தெரிந்தால் வெறுத்துப் போய் விடுகிறார்கள்" என்றாள் அவள்.

"தெரிந்தால் தானே. தெரியப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லாததால் அப்படியே விட்டுவிடுவோம். அலுவலக விஷயம் அப்படித் தான். நீ மட்டும் தான். இந்த ஆறு ஏழு அங்குலமும் உனக்கு மட்டும்தான். ஏகபோக உரிமை" வேறு கூறி மனைவியை முத்தமிட்டான் தனஞ்சயன்

அபிராமியின் தேகம் குயில் கூவியது.

ஆனந்தமாய்.

பிறகு போலக் கையைத் திருப்பி வைத்துப் பார்த்தான் தனஞ்சயன். "மெய்யாகவே ஆறு அங்குலம் தான்" என்று எழுந்து உட்கார்ந்தான். "அபி, அம்மாவை மும்பைக்கு விழிப்பார். அம்மா உடம்பு

சரியில்லாமல், கீழே இப்படிப் படுக்கிறபோது, எழுந்த தும் நேரே அம்மாவிடம் தான் போய் நிற்பார். அப்புறம் தான் குளியல் எல்லாம். இப்போது உன்னை அங்கே காணவில்லை என்றால் . . . அப்புறம் பூகம்பம் தான். நீ அங்கே போய்ப்படுத்துக் கொள்கிறாயா?"

புன்முறுவலோடு மெல்லத் தலையசைத்து மறுத்தாள் அபிராமி. மென் குரலில் அவள் கேட்ட பொருட்களை அவள் அறையிலிருந்து எடுத்து வந்து கொடுத்தான் தனஞ்சயன்.

எவ்வளவோ அவசரமாகக் குளித்து உடை மாற்றி வந்த போதும் திலகமிடும் போதே சிவநாதன் வேகமாக மாடிப்படி ஏறும் சத்தம் கேட்டுவிட்டது.

ஆனால் கதவைத் தட்டுவதற்காக அவர் கையைத் தூக்குமுன் திறந்து வெளியே வந்து விட்டாள் அபிராமி.

வேகமாகப் பரவி வந்த விடியலின் வெளிச்சத்தில் மருமகளின் முகத்தில் இருந்த சிவப்பையும் உதடுகளில் இருந்த புன்னகையையும் கண்டு திகைத்த சிவநாதனின் பார்வை மருமகளின் பின்னே நின்ற மகனிடம் பாய்ந்தது.

தொய்வின்றித் தகப்பனாரின் பார்வையைத் தாங்கி நின்றான் தனஞ்சயன்.

அதற்குள் பெரியவரின் கால்களில் விழுந்து அபிராமி பணியவும், சட்டென முன் வந்து தானும் மனைவியைப் பின்பற்றினான்.

இருவர் தலையிலும் கைவைத்து ஆசி கூறி எழுப்பி விட்டு, "நேற்றும் நல்ல நாள்தான்" என்ற சிவநாதனின் விழிகளில் நீரும் உதடுகளில் புன்னகையும் ஒருங்கே அரும்பின.